

Testimonis davant la persecució

Beatificació històrica a la catedral de Girona de tres religioses màrtirs de l'Institut de Sant Josep

P 3-5

ANGELO AMATO: «Cada cinc minuts un cristià mor per raó de la seva fe»

Foto: Àngel Almazan

L'Església de Catalunya es mobilitza a favor dels refugiats

P 21 i 24

Els bisbes animen a votar el 27-S i reconeixen que és «un moment crucial»

P 22

Sumari

- 8 Construcció d'un mur israelià a Cisjordània
- 10 Comença el nou curs a l'escola cristiana
- 16 Novetats de la Càtedra d'Inclusió Social de la URV
- 25 El grup Cor Nou presenta «Aires del Carmelo»
- 26 Montserrat acull l'obra del fotògraf Roger Ballen

Editorial

La Tercera Guerra Mundial

L'any passat, amb motiu del centenari de la Primera Guerra Mundial (1914-1918), el papa Francesc va afirmar en diverses ocasions: «Estem vivint la Tercera Guerra Mundial.» En va parlar per primera vegada a la roda de premsa del vol de Corea a Roma, el 18 d'agost: «Algú em deia: sap, Pare? estem en la Tercera Guerra Mundial, però "per parts".» I el Pontífex afegia: «Abans es parlava de guerra convencional, avui ja no. Avui arriba una bomba i mata l'innocent amb el culpable... Hem d'aturar-nos i pensar en el nivell de crueltat a què hem arribat: és esfereïdor.» També va fer referència a la tortura i la va qualificar de «pecat contra la humanitat». Novament va parlar de «Tercera Guerra Mundial» a l'homilia de l'eucaristia que va celebrar a Redipuglia, al Nord d'Itàlia, el 13 de setembre, davant d'un monument militar, a l'entrada del gran cementiri: «Avui, després del segon fracàs d'una guerra mundial, potser parlarem d'una tercera guerra mundial, una guerra fragmentada, amb crims, massacres i destruccions.» Més endavant, tornant del seu viatge a Turquia, el 30 de novembre, responent a les preguntes dels periodistes, el Bisbe de Roma va insistir: «Etic convençut que estem vivint una Tercera Guerra Mundial per parts, per capítols, arreu. Darrere hi ha enemistats, problemes polítics, econòmics i comercials.» El Sant Pare va fer referència al tràfic d'armes, a les armes químiques, a l'energia atòmica... També el rei de Jordània parlant sobre l'Estat Islàmic va declarar: «És la Tercera Guerra Mundial.» A l'edat mitjana els teòlegs van descriure la

guerra «justa», però avui en una societat globalitzada i tecnològica ja no es pot parlar així: la guerra està fragmentada en focus aïllats de violència que es poden inflamar en qualsevol lloc del món. La periodista Cristina Martín diu que aquesta peculiar guerra es compon de tres fases: una primera subtil i discreta, una segona econòmica i psicològica i la tercera, la guerra clàssica. El fotoperiodista Tomas van Houtryve sosté que «som davant d'un gran canvi en les regles de la guerra: eliminar persones segons el seu comportament que és analitzat per ordinador». El drama dels desplaçats i refugiats que estem vivint a Europa aquestes setmanes adquireix encara més sentit en aquest context global d'un nou tipus de guerra. Amb tot, cal no ser catastrofistes. El clam del Sant Pare desvetlla les consciències endormiscades: l'Església té «tropes» posicionades arreu del món, i pot esdevenir i, de fet, està essent, l'única institució que no sols ajuda els ferits i desemparats per les guerres, sinó que promou activament la pau i la reconciliació: una «guerra» d'amor.

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Acollir els germans refugiats

El papa Francesc ha estat contundent. Ha fet una crida a les parròquies, comunitats religioses, monestirs i santuaris perquè acullin els refugiats que arriben a Europa després d'un llarg i penós èxode fugint de la fam i de la violència. Ja el dia abans, com un primer pas, vam posar a disposició una part de l'antic Seminari Menor de la Conreria. Necessitem treballar ara solidàriament, no tant amb manifestos i declaracions, sinó amb gestos concrets que posin solució immediata a la desesperació de persones i famílies que pateixen la incomprensió, la indiferència i el descartament dels qui podrien posar solució a aquest problema social tan greu, i no en posen. Ressona de nou: «On és el teu germà?»

Aquesta és la punta d'un iceberg que mostra la gravetat del problema. Es tracta de persones a les quals se'ls ha fet impossible viure amb llibertat i dignitat a casa seva i per això és l'hora d'actuar en benefici seu tot acollint-les a casa nostra. Així i tot, els interrogants persisteixen quan veiem que han de fugir dels seus països a causa de la violència, es viu amb molta por i no poden suportar més aquesta situació indigna.

«Qualsevol comunitat de l'Església—diu Francesc—en la mesura en què pretengui subsistir tranquil·la sense ocupar-se creativament i cooperar amb eficiència perquè els pobres visquin amb dignitat i per incloure tothom, també correrà el risc de la dissolució, encara que parli de temes socials o critiqui els governs. Fàcilment acabarà sumida en la mundanitat espiritual, dissimulada amb pràctiques religioses, amb reunions infecundes o amb discursos buits» (EG 207).

Aquesta crida a la nostra consciència no ens pot deixar tranquils en un moment en el qual «és indispensable prestar atenció per estar a prop de noves formes de pobresa i fragilitat en les quals som cridats a reconèixer Crist sofrent, encara que això aparentment no ens aportï beneficis tangibles ni immediats» (EG 210). Entre aquestes noves formes de pobresa, els refugiats són ja a les portes i truquen!

L'EFEMÈRIDE DE LA SETMANA

Dia 15 de setembre del 1858: neix el missioner i ermità al Sàhara Carles de Foucauld.

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta
Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire
Lingüista: Montserrat Pibernat
Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande
Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM
Col·laboradors d'aquesta setmana: Josep M. Bauset, Pilarín Bayés, Bruno Bérchez, Carme Borbonès, Esther Borrego, Agustí Codinach, F. Diego Espuny, Enric Frigola, Joan Guiteras, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, F. Xavier Parés, Armand Puig, Enric Puig, Josep M. Puigjaner, Quique, Josep Rius-Camps, Eduard Sagarra, Lluís Serra, Valentí Serra, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:
 C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
 Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat
 (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)
 Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUÍTOS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de l'APPEC
 Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €
 Gibraltar i Portugal: 135,01 €
 Resta d'Europa: 213,25 €
 Amèrica i Àfrica: 250,01 €
 Àsia i Oceania: 325,05 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

«Els cristians estan cridats, en tot temps, a donar testimoni de fidelitat i d'alegria»

El cardenal Angelo Amato presideix la missa i la beatificació de les tres religioses de Sant Josep de Girona, màrtirs el 1936

Moment de la presentació de les relíquies de les tres màrtirs beatificades.

Víctor Gay
Girona
Fotos: Àngel Almazan

Tres dies de vivència intensa en memòria de les tres màrtirs, Fidela Oller, Josefa Monrabal i Facunda Margenat, de l'Institut de Religioses de Sant Josep de Girona, amb la celebració central del dissabte 5, a la catedral de Girona. L'acte va anar precedit per la rebuda dels pelegrins participants, vinguts d'arreu de l'Estat, d'Europa, d'Àfrica i Amèrica Llatina on l'Institut exerceix la seva missió, en els àmbits social i sanitari.

Una jornada històrica

En la gairebé mil·lenària història de la seu gironina no hi ha referència d'una litúrgia de beatificació. No era, per tant, sorprenent que tan bon punt obria les portes a les nou del matí ja fossin nombrosos els fidels, tots ells degudament acreditats, que hi feien cap. S'estima que fins a dues mil persones van seguir la celebració en directe o per mitjà de les pantalles gegants, situades a la plaça dels Apòstols. La meteorologia va respectar la celebració i només quatre gotes va deixar escapar el cel una hora abans de l'inici dels actes. El barri de l'entorn de la catedral era un anar i venir de

fidels. L'accés es va haver d'adequar als emplaçaments de l'equip del rodatge de *Joc de trons*.

L'interior de la gran nau gòtica oferia un aspecte magnífic. S'havien situat 1.200 seients i també un seguit de pantalles, especialment a la part del darrere de l'orgue central (un tema pendent de resoldre de fa anys), i d'aquesta manera tothom podia seguir la litúrgia perfectament.

També s'havien distribuït per sectors els familiars de les noves beates, un altre per a les autoritats civils, encapçalades pel ministre de l'Interior, Jorge Fernández Díaz; la presidenta del Parlament de Catalunya, Núria de Gispert; l'alcalde de Girona, Carles Puigdemont; el conseller de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat, Santi Vila; el president de la Diputació de Girona, Pere Vila; el secretari del Comitè de Govern d'Unió Democràtica, Ramon Espadaler, i una nodrida presència de diputats als parlaments català i espanyol, de la Diputació, alcaldes dels municipis originaris de les beates, representacions dels municipis on és present l'Institut, representants dels estaments comarcals i de les forces de seguretat.

Naturalment la presència nodrida i generosa de les religioses de Sant Josep dominava l'àmplia nau amb el color blau dels seus hàbits. Com assenyalaria

«El nom dels perseguidors s'ha perdut en l'oblit i el deshonor, mentre que el nom de les consagrades es recorda amb respecte i veneració»

la superiora general, per a l'Institut era una jornada històrica. L'acompanyaven l'equip rector de la institució i la postuladora de la causa.

Moments emotius

Quan el rellotge de la seu marcava les onze en punt del matí, es van obrir les grans portes de la catedral i amb la creu alçada al capdavant, la processó integrada pels celebrants principals (mig centenar de preveres més ja s'havien situat minuts abans) avançava solemnement per la Via Sacra, vers el presbiteri. Cal destacar la presència de tres cardenals, Angelo Amato, Antonio Cañizares, de València (arxidiòcesi que inicià el procés), i Lluís Martínez Sistach, de Barcelona; una dotzena de bisbes i abats, amb l'arquebisbe metropolità, Jaume Pujol; el titular de Girona, Francesc Pardo; l'arquebisbe d'Urgell, Joan Enric Vives; el nunci del Vaticà a Espanya i Andorra, arquebisbe Renzo Fratini; l'abat de Montserrat, el gironí Josep Maria Soler; el bisbe emèrit de Girona, Carles Soler...

Cal dir que els celebrants principals es revestien amb les casulles emprades de forma unificada en totes les beatificacions i canonitzacions de màrtirs de la guerra civil.

Podem situar dos moments emotius de la celebració: després de la lectura de la fórmula de beatificació (en llatí, l'idioma oficial de l'Església i de l'Estat Vaticà) per part del cardenal Amato (també en la seva qualitat de prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants), quan es desplega la imatge de les noves beates, moment que fou acollit amb aplaudiments dels fidels; i especialment significatiu el moment que seguí l'anterior, quan es presentaren al presbiteri les relíquies de les tres noves beates, que foren portades en processó. Tres religioses, una per a cada continent on serveix l'Institut, portaven palmes, símbol martirial, mentre que les relíquies van ser portades per altres religioses i familiars de les beates.

Homilia del cardenal Amato

L'eix de la intervenció del representant del Papa va girar en relació amb la personalitat de les noves beates, «persones, bones, bones... que s'havien consagrat a Déu per ajudar el proïsme als seus domicilis i als hospitals. No feien cap mal, només feien el bé. No eren una amenaça per a ningú», aleshores es demanà: «Per què foren assassinades? Per què? La resposta és clara: senzillament pel fet de ser religioses.»

No amagà referir-se a la situació a Espanya en el moment del martiri de Fidela, Josefa i Facunda: «L'enemic de Déu i de la humanitat entrà en la ment i en el cor d'alguns homes malvats

Cardenals
Amato i
Cañizares.

Religioses i altres pelegrins.

Culmina la celebració

La darrera part de l'Eucaristia va incloure la pregària dels fidels amb especial peticions referides al Papa, a l'Església, a les pròpies màrtirs, a la mare fundadora, i als fidels que seguien la celebració des dels diferents mitjans de comunicació. Aquesta pregària es va fer en italià, català, castellà i francès.

Les ofrenes les van presentar grups de religioses i col·laboradors de l'Institut. En la comunió diversos preveres es distribuïren per la catedral per facilitar als fidels de rebre el cos de Crist.

Abans de la benedicció, el bisbe de Girona adreçà unes breus paraules d'agraïment al Papa i al seu enviat i a tots els prelats presents, igualment als concelebrants (prop d'un centenar de preveres), a la mare general de

«Els cristians, pel fet de ser-ho, són assassinats, amb una xifra de 100.000 l'any»

amb el verí de l'odi i la destrucció per suprimir els qui feien el bé: pares i mares de família, grans i petits, sacerdots, religioses i també bisbes.» Seguí recordant com les tres religioses van perdonar els seus botxins i com «el nom dels perseguidors s'ha perdut en l'oblit i el deshonor, mentre que el nom de les consagrades es recorda amb respecte i veneració».

La darrera part de l'homília del cardenal Amato se centrà en l'actual situació dels cristians, que encara són la minoria religiosa més perseguida

del món. Els cristians, pel fet de ser-ho, són assassinats, amb una xifra de 100.000 l'any. «Cada cinc minuts un cristià mor per raó de la seva fe», va dir el cardenal Amato.

Aquesta realitat recorda que «els cristians som cridats en cada temps a donar testimoni de fidelitat i d'alegria». El cardenal va finalitzar recordant que «el martiri no s'improvisa, ja que abans del seu sacrifici suprem les tres religioses ja eren exemplars i autèntiques serventes de la caritat de Déu envers els malalts».

l'Institut, a totes les religioses presents: «Sou memòria permanent i pública del primer manament: estimar Déu amb totes les forces, amb tot l'ésser i estimar les persones convertint-les en proïsme.»

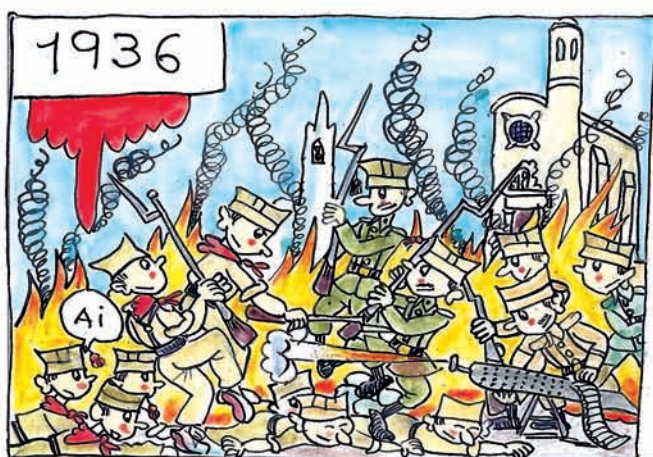
També agrai a les autoritats civils la seva presència i col·laboració, especialment a l'Ajuntament de la ciutat i als nombrosos col·laboradors, voluntaris i participants en els actes i finalment a tots els que s'havien aplegat a Girona per participar en unes jornades en les quals s'ha compartit tanta alegria, esperant que s'haguessin sentit acollits com a germans i germanes d'una mateixa família. El bisbe Francesc va fer aquesta intervenció en català i castellà.

A continuació, va ser el torn de la mare general, que va agrair la presència del cardenal Amato i li va demanar que transmetés al papa Francesc els sentiments compartits per part de tots els integrants de l'Institut, de gratitud i pregària, per mitjà de les noves beates, per tal que la seva acció de guiatge sigui plenament il·luminada per l'Esperit.

La celebració va cloure amb el cant de la *Salve* i l'himne a Sant Josep, que és el corresponent a l'Institut de les religioses d'aquest institut tan gironí.

Apunts d'unes jornades úniques

- Entre els preveres concelebrants cal destacar la presència dels qui procedien de les diòcesis d'Amèrica Llatina i Àfrica, on són presents les religioses de Sant Josep de Girona.
- També hi havia mitja dotzena de diaques, la majoria del bisbat de Girona.
- Per traslladar als pelegrins, s'utilitzaren autobusos urbans de Girona. A l'indicador es podia llegir: «Beatificació religioses màrtirs.»
- Molt de públic, turistes i visitants del barri vell se sorprenien del gran moviment a l'entorn de la catedral i fins i tot ho relacionaven amb el rodatge de *Joc de trons*.
- Una celebració d'aquest nivell ha tornat a plantejar una solució per situar l'orgue de la seu en un espai que no sigui el centre de la nau.
- Les religioses de Sant Josep, durant el seu noviciat, fan estada a Girona, però no sempre poden conèixer espais com l'Auditori.
- El cardenal Martínez Sistach també administrà la comunió als fidels per agilitzar aquest punt de la celebració.
- El presbiteri i l'altar major estaven envoltats de flors vermelles i blanques com a símbols del martiri i de la virginitat respectivament.

Emoció entre els pelegrins

Més de 200 religioses es retroben a Girona amb ocasió de la beatificació

Carme Munté

Fotos: Ramon Ripoll

Més de 200 religioses de l'Institut de Sant Josep de Girona es van aplegar amb motiu de la beatificació de Fidela Oller, Josefa Monrabal i Facunda Margenat. Eren religioses procedents d'Europa, d'Amèrica Llatina i de l'Àfrica, de tretze països on l'Institut fundat per Maria Gay Tibau l'any 1813 és present a través de residències d'avis, de clíniques i de cases d'espiritualitat.

Per a les religioses va ser oportunitat de retrobar-se després de molts anys sense veure's. Una religiosa de la comunitat francesa de Beziers comen-

MARI CARMEN GARCÍA:
«Elles són exponent de l'esperit carismàtic de Maria Gay i són models d'humanitat»

FRANCESC PARDO:
«Hem de sentir els colors de la nostra fe, com ho fan els seguidors amb el seu equip»

tava l'emoció que sentien totes les germanes pel fet de poder-se tornar a veure. El Palau de Congressos de Girona va ser el lloc d'acollida de pelegrins que havien arribat el divendres 4 per participar en els actes previs a la beatificació.

L'alcalde, Carles Puigdemont, i el bisbe de Girona, Francesc Pardo, van oferir unes paraules càlides d'acollida a tots els presents. El dia rúfol no va restar gens d'emoció a la celebració, com tampoc no va ser cap obstacle la gravació aquells mateixos dies de la famosa sèrie de televisió *Joc de trons*.

M. Carmen García, superiora general de l'Institut de Religioses de Sant Josep de Girona, va tenir paraules d'agraïment: «Ens sentim vinculades a les tres germanes màrtirs, donem gràcies per la vida i el testimoni d'aquestes dones senzilles que van fer de la seva vida entrega a Déu.» «Elles són exponent de l'esperit carismàtic de Maria Gay», va prosseguir la mare general, «són models d'humanitat».

El bisbe Francesc Pardo va recordar que «vivim un canvi d'època que exigeix coherència, testimoni de vida, fidelitat i actitud de servei». Qualitats que convergien en les tres religioses, «que van ser màrtirs per la seva condició de religioses i no per cap opció ideològica».

La mare general durant l'acollida oficial dels pelegrins.

Celebració de les vespres a la basílica de Sant Feliu.

Vespres a Sant Feliu

Després d'aquest primer acte celebrat al Palau de Congressos de Girona, els participants a la beatificació es van traslladar fins a la basílica parroquial de Sant Feliu, on van tenir lloc les vespres solemnes presidides pel bisbe Francesc Pardo.

En les seves paraules, el bisbe Pardo va adreçar tres missatges molt breus. En primer lloc, va parlar de la persecució que pateixen els cristians. I ho va dir a la basílica que porta el nom de sant Feliu, el primer màrtir de l'Església de Girona. Malgrat tanta persecució, Mons. Pardo va recordar

que els cristians continuen presents a casa nostra al segle XXI.

«Vivim moments de dificultats internes i externes: dubtes, por de ser assenyalats, de no anar a la moda...», va constatar el bisbe, que alhora va convidar a «revestir-nos de coratge i de fortalesa», i fent un paral·lelisme amb el món del futbol, va dir: «Hem de sentir els colors de la nostra fe, com ho fan els seguidors amb el seu equip.» «Hem de poder exclamar: "Quina sort de ser cristians, quina sort ser testimonis de Jesús!"»

Juntament amb les religioses de Sant Josep de Girona cal destacar la presència dels laics vinculats a l'Institut

així com dels familiars de les germanes màrtirs. Des de Banyoles i des de Gandia havien acudit molt emocionats per viure finalment la tan anhelada beatificació de les seves famílies.

Una de les que també estava molt emocionada era la postuladora, Teresa Fernández. Va destacar la vida i el martiri de les tres religioses, i també va dir que el procés de beatificació de la seva fundadora, Maria Gay, estava pendent del reconeixement d'un miracle.

Els actes oficials de beatificació van finalitzar a la Col·legiata de Santa Maria de Gandia, d'on era originària Josefa Monrabal, amb una missa d'acció de gràcies.

Misericòrdia a dojo

Tots els sacerdots podran absoldre del pecat de l'avortament durant l'any jubilar

Redacció
Roma

El papa Francesc està decidit que l'Any de la Misericòrdia sigui un temps de gràcia per a com més persones millor. Un temps perquè vessi a dojo la tendresa de Déu. Per això està posant tot el que és a les seves mans perquè el jubileu pugui ser viscut, en allò concret, amb la màxima intensitat possible. En una carta adreçada a Mons. Rino Fisichella, president del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització, sobre les disposicions d'aquest jubileu, el Sant Pare ha fet una concessió que ha agafat tothom per sorpresa: durant l'any jubilar tots els sacerdots tindran «la facultat d'absoldre del pecat de l'avortament els qui l'hagin practicat i penedit de cor demanin, per això, perdó».

La notícia ha aparegut immediatament als mitjans de comunicació, encara que en la majoria dels casos de forma molt tergiversada. «El papa Francesc concedeix el perdó a les catòliques que hagin avortat», han titulat alguns. I uns altres: «El Papa permet que s'absolgui l'avortament a les dones que l'hagin practicat durant el jubileu.» Res a veure amb la realitat. Què suposa exactament aquesta concessió del Papa? Quina novetat aporta?

Pel fet de ser l'avortament un pecat molt greu, que atempta contra el cinquè manament i que suposa fins i tot l'excomunió tant per a la persona que el pateix en pròpia carn com per a la que ho practica, no pot aixecar l'excomunió i absoldre'l qualsevol prevere. Només els bisbes locals i alguns capellans que ells designen poden fer-ho. En l'Any de la Misericòrdia, conscient que «un dels greus problemes del nostre temps és la modificació de la relació amb la vida» i la pèrdua de la deguda sensibilitat personal i social

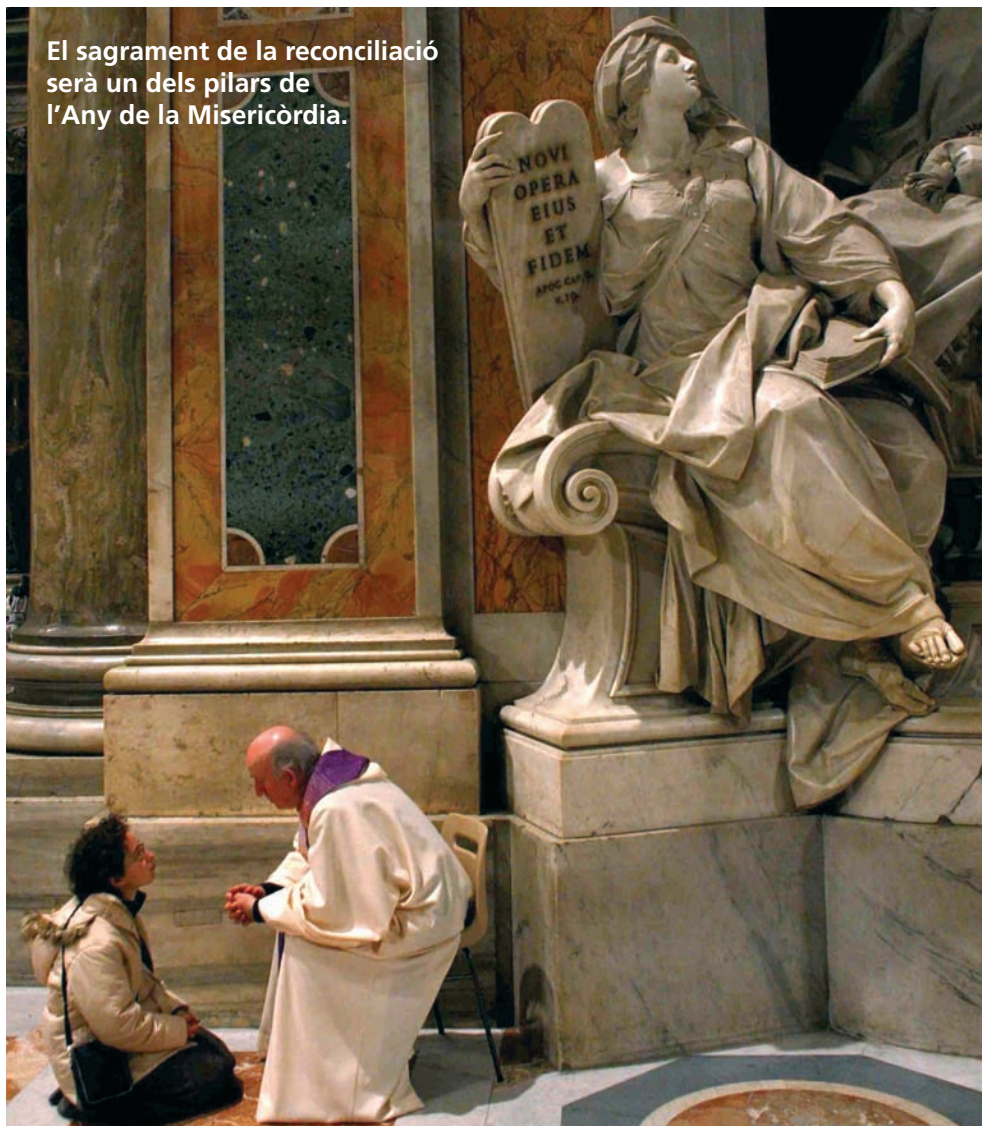
cap a l'acollida de la vida», el Papa ha volgut tenir un record especial per a les persones involucrades en aquest «drama existencial i moral», sobretot les dones que han recorregut a l'avortament.

Porta oberta a la conversió

«Conec bé els condicionaments que les van conduir a aquesta decisió —assegura el Papa a la carta—. Sé que és un drama existencial i moral. He trobat moltes dones que portaven al cor una cicatriu per aquesta elecció patida i dolorosa. El que ha passat és profundament injust; tanmateix, només el fet de comprendre-ho en la seva veritat pot consentir no perdre l'esperança.» I afegeix: «El perdó de Déu no es pot negar a ningú que s'hagi penedit, sobretot quan amb cor sincer s'apropa al sagrament de la Confessió per aconseguir la reconciliació amb el Pare.» Per aquest motiu el Papa ha decidit concedir a tots els sacerdots durant l'any jubilar la facultat d'absoldre aquest pecat. Els preveres, però, «s'han de preparar per a aquesta gran tasca per saber conjuminar paraules d'acollida genuïna amb una reflexió que ajudi a comprendre el pecat comès», ha precisat Francesc, «i indicar un itinerari de conversió veritable per arribar a acollir el perdó autèntic i generós del Pare que tot ho renova amb la seva presència».

Atès l'interès mediàtic i la dificultat d'informar sobre un tema tan específic, el portaveu de la Santa Seu, Federico Lombardi, ha hagut de sortir al pas per deixar molt clar que «la prerrogativa que ha concedit el papa Francesc perquè els preveres puguin perdonar el pecat de l'avortament no significa minimitzar aquest crim, sinó fer entendre a qui l'ha comès la seva

El sagrament de la reconciliació serà un dels pilars de l'Any de la Misericòrdia.

«El perdó de Déu no es pot negar a tot aquell que se n'hagi penedit»

gravetat». Aquest perdó de Déu, ha afegit Lombardi, ha d'obrir les portes a la conversió de les persones que han comès aquest pecat.

En la mateixa carta adreçada a Mons. Rino Fisichella per preparar aquest jubileu, el Papa parla també de la misericòrdia amb les persones privades de llibertat o a la presó. El jubileu vol ser una «gran amnistia, destinada a fer partícips moltes persones que, fins i tot mereixent una pena, han pres consciència de la injustícia comesa i desitgen sincerament integrar-se novament en la societat fent la seva contribució honesta». «Que a tots ells arribi realment la misericòrdia del Pare que vol ser a prop de qui més necessita el seu perdó —afegeix—. A les capelles de les presons podran aconseguir la indulgència, i cada vegada que travessin la porta de la seva cel·la, adreçant el seu pensament i pregària al Pare, aquest gest pugui ser per a ells el pas de la Porta Santa, perquè la misericòrdia de Déu, capaç de convertir els cors, és també capaç de convertir les reixes en experiència de llibertat.»

Juntament amb les persones que han avortat i les que estan privades de llibertat, dos col·lectius més han merescut l'atenció del Papa: els malalts i els ancians, i els fidels que sovintegen les celebracions de la Fraternitat Sant Pius X. A aquests últims els ha concedit, durant l'Any de la Misericòrdia, rebre vàlidament i lícitament l'absolució dels seus pecats de mans de sacerdots de la Fraternitat.

Església en sortida

Imatges que transformen el cor

Ja fa temps, tot i que s'ha intensificat en la darrera setmana, que som testimonis del dolor humà d'una manera concreta, del de les persones que per raons molt reals de les quals no són responsables sinó víctimes, han d'abandonar casa seva, el de les persones que de manera massiva cerquen deixar enrere un lloc de vida on no hi ha pau, on es viu amb por...

En moltes ocasions hem vist imatges de grups que ens han commogut més o menys, molt més encara quan hem conegut alguna circumstància que els ha fet perdre la vida en el seu intent per millorar-la, per un naufragi, un tren que no deixen avançar, o imatges de les tanques que impedeixen el pas de persones...

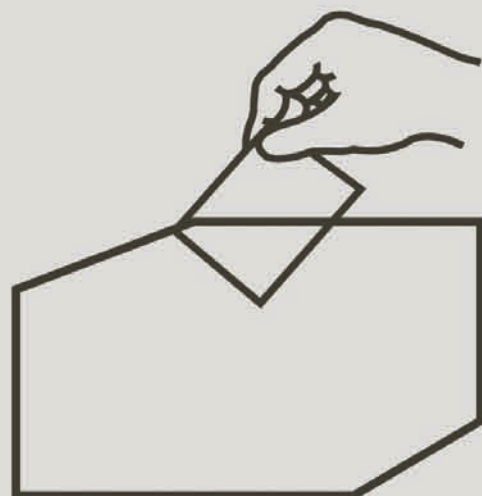
Com ens sentim davant d'aquestes imatges? No deixa de ser sorprenent i esperançador com una societat reacciona davant d'una imatge concreta.

La que aconsegueix que la persona que hi surt, un infant ofegat a la vora de la platja, ens canviï la mirada cap a cadascuna de les persones que intenten creuar fronteres. Ara hi veiem persones concretes que pateixen una situació concreta no desitjada, de la qual volen fugir. Hem deixat que aquesta imatge ens colpís el cor de forma que avui som conscients que aquestes persones tenen un nom, un rostre, una història concreta, simplement han nascut en un altre lloc: «És el meu germà!»

Aquesta imatge ens ha fet prendre consciència del que pot significar fugir de la violència sense sentit, d'aquesta que no hem sabut impedir per trobar-nos-en amb una altra que d'alguna manera és conseqüència del nostre model de vida, de les nostres polítiques, de la nostra «comoditat».

Esther
Borrego
Linares

27S|2015

ELECCIONS AL PARLAMENT DE CATALUNYA

9h 20h

Els col·legis electorals obriran de
les 9 del matí a les 8 del vespre.

Per votar has de dur l'original
del DNI, el passaport o el carnet
de conduir.

Si vols saber on has de votar,
consulta la targeta censal
que rebràs a casa.

27 DE SETEMBRE

012
gencat.cat
Cost de la trucada: segons operadora.

parlament2015.cat

**Generalitat
de Catalunya**

Israel

El mur israelià amenaça els cristians de Beit Jala

El Tribunal Suprem d'Israel autoritza la construcció de la paret de separació de Cisjordània als terrenys de 58 famílies palestines

Ana Alba
Beit Jala

Els veïns de la localitat palestina de Beit Jala (Cisjordània) han lluitat durant deu anys, liderats per la seva parròquia i amb els monjos i monges del monestir i el convent de Cremisan, per evitar que es construís a les seves terres el mur de separació que Israel va aixecar a Cisjordània i que quan s'hagi acabat arrabassarà el 10% d'aquest territori palestí ocupat per Israel des del 1967.

Durant una dècada, els habitants de Beit Jala —el 80% són cristians— han dut a terme marxes de protesta i misses entre les oliveres per batallar contra el mur. Els veïns semblaven haver guanyat quan, a l'abril, el Tribunal Suprem d'Israel va decretar que l'Exèrcit israelià no podia aixecar el mur a la zona de Beit Jala on pretenia fer-ho, inclosa la vall de Cremisan, farcida d'oliveres i vinyes i una bona font d'ingressos per a les famílies de Beit Jala, al costat de Betlem.

Segons el Suprem, el mur no podia passar per les terres de 58 famílies cristianes, ni creuar el monestir i el convent. Però el juliol passat, el tribunal va revocar l'ordre i només va mantenir la prohibició de construir el mur en terres del monestir i el convent, segons l'advocada Dalia Qumsieh, de l'equip que assisteix les famílies afectades.

La nova ordre suposa que el mur —declarat il·legal l'any 2004 pel Tribunal Internacional de Justícia (TIJ) de l'ONU— passarà pels terrenys de les famílies, plens d'oliveres que produeixen un del millor oli d'oliva de Palestina.

Israel al·lega que és necessari que el mur travessi Beit Jala «per qüestions de seguretat». Però els veïns assenyalen que l'única finalitat és guanyar terreny per a les colònies jueves de Gilo i Har Gilo.

«Aquesta terra és dels nostres avantpassats, és una plantació d'oliveres que considerem la nostra terra santa», explica Ilham Abu Eid, propietària d'un terreny on l'Exèrcit israelià ha causat estralls.

«Fa més d'una setmana van venir soldats israelians i ens van arrencar 20 oliveres. Quan vam arribar per veure què passava, ens van prohibir el pas, ens van llançar gasos lacrimògens i ens van pegar», explica Ilham.

«Es van endur les oliveres, hi havia alguns arbres de gairebé 2.000 anys, en dèiem oliveres romanes. Un soldat va prometre al meu marit que els plantarien a la terra que els digué, però no va ser cert, no sabem què n'han fet», relata aquesta dona de 67 anys.

L'Església local lidera la lluita con-

Saint Yves Catholic Center for Human Rights

Les grues arrenquen oliveres.

«Aquesta terra és dels nostres avantpassats, és una plantació d'oliveres que considerem la nostra terra santa»

«Volen guanyar espai per a les seves colònies i se senten amb capacitat per fer el que sigui perquè ningú no els diu res. Necessitem el suport d'Europa»

tra el mur a Beit Jala i des que l'exèrcit israelià va començar a arrencar oliveres a mitjans d'agost, les misses que han simbolitzat el combat pacífic per conservar la terra se celebren davant dels terrenys afectats. Els soldats s'han endut almenys un centenar d'oliveres en les últimes tres setmanes.

«Arrencant les nostres oliveres

Missa a Beit Jala.

centenàries ens roben el passat, el present i el futur. Desarrelar-les és un crim contra la humanitat», subratlla el rector de la parròquia de Beit Jala, Ajtam Hijazim.

«Volen guanyar espai per a les seves colònies i se senten amb capacitat per fer el que sigui perquè ningú no els diu res. Necessitem el suport d'Europa», insisteix el sacerdot.

Segons Hijazim, el Ministeri de Defensa israelià ha proposat obrir una porta al mur perquè els propietaris de les terres puguin accedir-hi. «El problema és que solen donar permisos d'entrada als titulars de les terres i sovint són persones de 80 anys que no poden conrear el terreny. Al final, la terra deixa de conrear-se i els israeli-

ans l'expropien perquè la llei els ho permet fer», indica un afectat.

El pas del mur per Beit Jala tindrà un gran impacte negatiu en el medi ambient, el paisatge, la vida dels veïns i l'economia local. Per ara, l'única conseqüència negativa que s'ha pogut evitar a Beit Jala és que el mur irrompi al monestir de Cremisan i al convent veí, on les monges tenen una escola important per als nens de la zona, que haurien de passar cada dia per una porta especial del mur si finalment s'aixequés.

El Vaticà, i especialment els papes Benet XVI i Francesc, s'han implicat amb força en la lluita de Beit Jala i han exposat a les autoritats israelianes la gravetat de la situació.

«La sexualitat interessa molt a l'Església

Begoña Ruiz Pereda, coautora del llibre «Sexo con alma y cuerpo»

Samuel Gutiérrez

Sexo, escrit amb lletres grans en color magenta, *con alma y cuerpo*. Així es titula el darrer llibre del bisbe de Sant Sebastià José Ignacio Munilla. Tot i que, si hem de ser francs, el llibre no és exactament obra seva. Ell és l'autor de la introducció i de l'epíleg. Tota la resta és obra de Begoña Ruiz Pereda, consagrada de la Fraternitat Seglar en el Cor de Crist que treballa des de fa 14 anys a la Fundació Desenvolupament i Persona. L'educació afectivosexual dels joves s'ha convertit per a ella en una vocació a la qual està lliurant tota la seva vida. El proper 19 de setembre, a Sant Cugat del Vallès, impartirà una nova edició del curs *Aprenguem a estimar*, per al qual encara hi ha places disponibles: tel. 935 830 088 – 629 521 418 – catalunya@desarrolloypersona.org.

No és habitual que un bisbe sigui coautor d'un llibre titulat *Sexo con alma y cuerpo*. És Munilla un bisbe transgressor?

A mi no m'ho sembla. A la nostra societat tothom parla de sexe. Serà l'Església l'únic àmbit en què no se'n parli? Tot el que és humà ens interessa, per tant la sexualitat interessa molt a l'Església. El que seria estrany és que no tingués res a dir sobre aquesta qüestió tal com estan les coses.

Per què ens costa tant parlar de sexe?

Perquè durant segles no se n'ha parlat i quan s'ha començat a tractar ha estat per banalitzar-lo. Hem passat, per la llei del pèndol, de la negació i repressió a la reducció despersonalitzadora. Aprenere a fer alguna cosa bé quan no s'ha fet mai o s'ha fet malament necessita temps. Però hi treballem, els fruits es veuen i són només primícies d'un temps futur esperançador.

En una societat tan hedonista com l'actual, sotmesa a continus impactes sexuals, l'educació afectiva i sexual es converteix gairebé en una emergència humanitària. Les parròquies haurien de posar-se les piles?

La resposta és un sí rotund. Els joves es troben amb Crist en campanyes, pelegrinatges o esdeveniments diversos, però després, a l'hora de dur a la pràctica la vida cristiana, es troben amb ferides afectives que dificulten viure la fe de manera madura. Calen processos d'acompanyament que conjuminin la formació del cap i el cor, llocs on puguin viure relacions d'amistat i prometatge positius i la proposta d'una vida interior i de pregària, perquè al cap i a la fi, l'amor primer és Crist i només en ell s'ordena la vida sexual i afectiva.

Què aporta com a novetat la Fundació Desenvolupament i Persona, impulsora del llibre, a l'educació afectivosexual estàn-

dard?

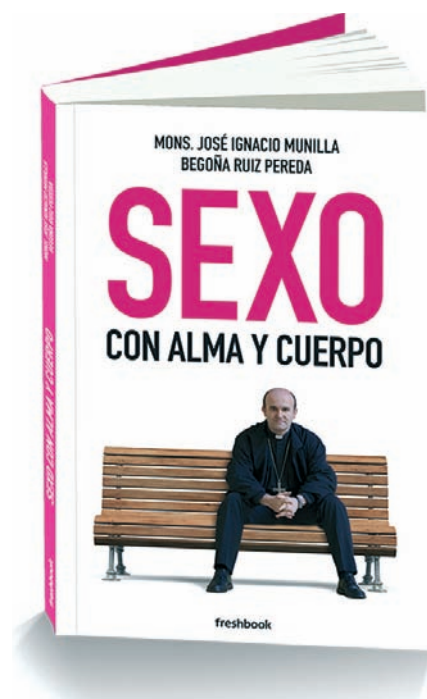
Quan fa 16 anys vaig conèixer Nieves González Rico, directora de la Fundació DiP, em va impressionar la llibertat per tractar els temes més delicats i complexos sense «complexos», i amb una delicadesa enorme, que no suscitava irritació sinó reflexió, encara que els participants no estiguessin d'acord amb la totalitat de la proposta. És la capacitat d'explicar la veritat plena de la sexualitat des de la llei de la gradualitat que no és altra que la mirada de misericòrdia. Es tracta de proposar la veritat sense imposar, parlar de tot sense la pretensió que l'altre es convenci, sinó mirant la realitat i deixant que la persona camini al seu ritme.

Vostè afirma en el llibre que el sexe amb ànima i cos és com el pèril de Jabugo...

Viure l'entrega del cos sense que l'acompanyi el do de l'ànima és com pelar fruita molt apetitosa per no menjar-ne cap: una cosa ben absurda! La comparació és de Chesterton... Separar ànima i cos és quedar-se amb closques buides, tot pell i gens d'aliment. Entregar la vida quan s'entrega el cos, això és un art que passa per conèixer-se un mateix, fer-se amo de la pròpia vida i llavors passa que el que dius té pes, sentit i la comunicació pot ser font de comunió. El plaer sense amor no és ni tan sols pèril d'espantada cuita, és closca buida, frau, desencís i depressió. El plaer derivat d'expressar amor madur, això sí que és bo: pèril de Jabugo...

Escollint de vegades els joves sembla com si la batalla ja estigués perduda per endavant. Som a temps de reeducar?

Sí, sempre som a temps. Entristeix veure quants joves perden la innocència i pateixen molt per haver fet experiències prematures i equivocades, però la bona notícia és que la virgini-

Viure l'entrega del cos sense que l'acompanyi el do de l'ànima és com pelar fruita molt apetitosa per no menjar-ne cap: una cosa absurda!

t'atures a reflexionar i aprendre.

Sorpren descobrir que l'autora d'aquest llibre és una seglar consagrada. Segur que hi ha qui es pregunta com pot tractar aquests temes algú que ha renunciat a una de les dimensions més íntimes de la sexualitat...

Dius molt bé: «Renunciar a una de les dimensions més íntimes de la sexualitat.» Renunciar a l'amor genital no és renunciar a l'amor. Renunciar a la genitalitat no és quedar-se sense sexualitat. Quan jo era petita i encara es veien sovint monges amb hàbit, les nenes ens preguntàvem, de vegades, què hi devia haver sota aquella vestidura. És de nenes petites preguntar-s'ho. Un home i una dona verges són, abans que res, home o dona. A ningú no li mutilen el cos o li roben el cor per consagrar-se a Déu. Demostrem, a més, que la persona pot donar un sentit d'ofrena a la vivència de la genitalitat. És a dir, si puc privar-me de tenir relacions sexuals és perquè sóc lliure per, en decidir viure-les, expressar l'ofrena de mi mateix. Tenim una autoritat enorme per parlar de sexualitat, perquè en coneixem el sentit més profund.

tat es recupera. Virginitat en el sentit moral és la capacitat d'entendre la importància d'una relació sexual i la seva relació amb l'entrega de la vida. Quan algú entén això i desitja viure-ho amb veritat ha trobat la clau no tan sols de la sexualitat sinó fins i tot de la vida mateixa. I això es pot fer sempre, fins i tot després de moltes equivocacions. El que és tràgic és no voler perdonar-se o perdonar, no poder aprendre del que s'ha viscut.

Però aprendre a estimar, no és una cosa intuïtiva, que tothom ja sap fer?

Tots tenim talent natural per fer relacions i comunicar-nos, però aquesta qualitat, de la mateixa manera que les matemàtiques, música o anglès, s'educa. Quantes hores dediquem a estudiar el que sigui? Això no obstant, qui reflexiona de manera seriosa i sistemàtica sobre allò que ens cal aprendre per ser feliços? La vida no ensenya per si sola a estimar, si no

Punt de vista

Enric Puig Jofra

Secretari general de
l'Escola Cristiana de Catalunya

Tornem a l'escola en un entorn excepcional

Engueguem un nou curs escolar, si bé enguany el protagonisme públic de l'escola queda un xic eclipsat per altres realitats. A aquestes alçades, a ningú no se li escapa la gran excepcionalitat del moment social i polític que estem vivint. Els propers esdeveniments de caire polític marcaran un determinat camí de futur, el sentit del qual encara no està decidit, però que pot tenir una transcendència d'anys. Incidirà en molts aspectes de la realitat i a tots els nivells, també en el de l'escola com a institució, l'escola concertada com a opció i l'escola cristiana, servei d'Església, com a col·lectiu que vol fer la seva aportació a la societat catalana. Aquest caràcter excepcional de les eleccions pot relegar el debat de temes sectorials com l'ensenyament i les polítiques vers l'escola concertada.

Amb aquest rerefons, l'escola cristiana inicia un nou curs que, com tots, presenta reptes. Continua el descens de la natalitat amb la seva incidència negativa. Així, tot i que globalment no minva l'alumnat de l'escola cristiana, determinats centres poden perdre el concert educatiu d'alguna unitat per manca d'alumnes i, en determinats entorns molt deprimits demogràficament, es pot posar en perill la continuïtat d'algun centre. El nostre col·lectiu està immers en un procés força generalitzat de transformació que afecta la presència dels religiosos i religioses a l'escola, l'estructuració institucional de l'exercici de la ti-

tularitat, la integració del laïcat en el treball del carisma propi i en la gestió i direcció dels centres.

Un bon nombre d'escoles cristianes han iniciat reflexions i itineraris innovadors per respondre als profunds canvis que afecten la nostra societat i que aconsellen repensar l'educació per respondre als nous reptes i per seguir treballant per la igualtat de drets i d'oportunitats i per la integració de tothom en els processos educatius.

Es constata també l'intent de sectors —minoritaris però amb molt ressò—, de retornar a l'enfrontament entre l'escola pública i la concertada. Convé mantenir el principi essencial de la llibertat d'ensenyament per continuar fent

possible la creació d'escoles d'iniciativa social i l'elecció de centre per part dels pares.

No hem d'oblidar mai que les escoles cristianes són testimonis de fe que emergeixen en la ciutat secular i que, des de la realitat en què estan immerses i les possibilitats que les acompanyen, han d'esdevenir evangelitzadores, sigui des de la formulació d'un primer anunci o des d'una acció pastoral més consolidada, atenent sempre la situació de les persones.

Viurem amb interès, doncs, els esdeveniments, procurarem respondre els reptes i ens mantindrem al servei del poble de Catalunya des de la fidelitat al nostre carisma educatiu.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral
de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Tot va malament

Les notícies dels mitjans hi ha dies que només són males notícies. En acabar un telenotícies o la lectura de la premsa, vénen ganes de preguntar-se si no ha passat res de bo. Els periodistes solen dir que la mossegada d'un gos a una persona no és cap notícia; en canvi, ho és una mossegada d'un home a un gos. D'acord.

Els nostres dies són plens de notícies que fan esgarifar. Impressionen les grans allaus de gent que fugen de les guerres, que cerquen una vida més digna, que solquen el Mediterrani amb naus fràgils... Fugides en les quals bastants perden la vida. Sense comptar les guerres i el terrorisme.

El món dels nostres dies apareix somogut i fràgil. Quin futur ens espera a tots plegats? Les grans emigracions han dut notables canvis en el curs de

la història. El nostre món més proper apareix com un embull de paraules i recerca de noves dimensions. Es plantegen molts interrogants.

S'ha de dir, però, que hi ha també moltes —moltes— persones que no paren de fer el bé. Hi ha organitzacions benèfiques, obres pels necessitats, atencions als més febles... Això ho realitza molta gent en l'estricta anonimat. Hi ha Càritas i altres institucions d'ajuda que, potser arribant a menys destinataris, donades les seves possibilitats, practiquen l'ajut desinteressadament. Succeeix en parròquies catòliques i en altres entitats.

Un periodista menciona una dita de George Sand, el 1855: «Tal vegada algun dia tindrem una civilització tan rica i cristiana que no dirà més als incapaços: «Ho sento molt, apanyeu-vos com pugueu!» La humanitat no comprendrà mai que aquells que només saben estimar són útils per a tot?» Això, afirma el periodista, «és una realitat, almenys en una part del món».

Mai no hi haurà prou gent que pugui atendre tants i tants necessitats. Però s'ha fet i es fa molt. Grans realitats en silenci.

Han de tenir també un projecte i una realització molt serioses sobre el món de la pobresa aquells que, més enllà de la societat civil, ostenten el poder.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanya
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Animals domèstics - el gos

La residència familiar a l'època bíblica era bastant diferent de la nostra d'avui dia. Cal advertir que els pobles de vida nòmada, els beduïns o els pastors, vivien en tendes de campanya, més semblant a la de càmping que a les dels excursionistes d'ara. Avui penso en les cultures de vida sedentària, on els habitatges familiars s'assemblaven als nostres pobles. Mantenien una certa vida comunitària, per exemple, quan rentaven i assecaven la roba, i mantenien una certa relació personal de veïnatge. Hi havia tasques, però, que s'exercien exclusivament dins de casa. Aquesta disposava de dos àmbits: l'íntim, d'alguna manera equivalent als nostres dormitoris i, el més ampli, on hi havia un forn petit, el teler vertical, el molí de gra, i el lloc de la llenya i la llar de foc, a part dels estris necessaris per cuinar i la llum d'oli per a les nits fosques. En aquest espai convivien dos animals ben comuns: l'ase i el gos. L'ase s'hi col·locava de manera que l'aire fred que entrava de l'exterior, en contacte amb la pell de l'animal, d'alguna manera es temperava.

Segurament que la missió del gos a les cases de pagès era protegir la família. D'aquest animal, la Bíblia en parla 44 vegades. Em sembla que en cap d'elles no hi rep cap qualificatiu singular. La dita que diu que el gos és l'amic més fidel del home, per descomptat, s'ignora totalment. És un animal i punt. Amb les seves peculiaritats, però no mereix cap simpatia singular.

Hi ha dues excepcions. La primera en el preciós llibre de Tobit. El narrador ens diu que ha trobat el company que protegirà el fill durant el viatge, el gos. I, en tornar a casa dels pares, Tobies, que ha de posar el fel miraculós del peix als ulls del seu pare, també adverteix que el seguia un gos.

L'evangeli de Marc 7,27 i el de Mateu 15,26, a l'episodi de la súplica de la sirofenícia, diu que Jesús respon a qui li demana ajuda, que cal ocupar-se dels seus. «Deixa que primer s'alimentin els fills. No està bé de prendre el pa dels fills i tirar-lo als gossets.» Ella, la bona dona estrangera li respon: «Senyor, també els gossets, sota la taula, mengen les engrunes que els fills deixen caure.» Aleshores, Ell va dir: «Ja que has respost així, vés, que el dimoni ja ha sortit de la teva filla.»

Aquests dos textos són els únics on l'esment del gos suggereix simpatia, en els altres provoca total indiferència o, fins i tot, una certa antipatia.

M'he referit a aquests episodis agradables. En el proper article escriuré sobre els llocs on s'al·ludeix a aquest animal d'una altra manera.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

El preu del canvi

L'endimoniat de Gèrasa surt a l'encontre de Jesús, quan aquest salta de la barca (Marc 5,1-20). Els esperits del mal que nien en el posseït dibuixen un quadre diagnòstic altament preocupant: habita als sepulcres de la depressió i la mort, mostra un descontrol sense mesura, té actituds contínues d'autolesió, crida amb esgarips d'angoixa, deambula sense ganes de viure, evidencia símptomes de malaltia sense descans...

Jesús commina l'esperit immund que deixi tranquil el posseït. El procés d'alliberament recorre diferents passos. Primer, la resistència del malalt al guariment, perquè la tendència és evitar el suplici del canvi, encara que condueixi a la llibertat. L'esclavitud sempre lluita per mantenir-se. Segon, la necessitat de prendre consciència de la mateixa realitat a través d'un bon autodiagnòstic. Cal posar nom a tot el que passa per dins, per això el posseït afirma que «em dic Legió perquè som molts». Es tracta de forces violentes estranyes a un mateix. Tercer, Jesús permet reconduir les forces negatives cap a un ramat de dos mil porcs. Resulta difícil pensar en una quantitat tan gran d'animals, però això posa en evidència el preu del canvi. La recuperació lliure i amorosa de l'home val la pena. Quart, el resultat està a la vista. El posseït apareix ara «assegut, vestit i amb el seny recobrat». Cinquè, la curació provoca por en els habitants de l'entorn. La seva reacció no es fa esperar. Demanen que Jesús abandoni el territori. Aquí apareix el dilema: el bé de la persona o l'interès pels diners. L'opció de Jesús és clara i la dels pagans, també.

L'home, ara curat, vol seguir Jesús, que el restitueix als seus i en converteix l'existència en un anunci de la bona notícia, que ha arribat a la seva vida. No es tracta que proclami dogmes o idees, sinó que parli des de la seva experiència i la seva transformació, com així fa. Tots se sorprenden. Les persones que realment impacten són les que

han realitzat un procés personal, les que han pagat un preu per a la seva transformació, les que tenen un bon autoconeixement i les que parlen des de la seva experiència personal. L'esclavitud de l'ego destrossa sempre. Jesús, amb el seu missatge essencial, allibera la capacitat amorosa. El preu del canvi indica la grandesa de la nova situació. Potser existeix un terme més precís per indicar el canvi profund: la conversió.

Zoom

Eduard Brufau

L'arribada de desenes de milers de persones procedents de Síria i d'altres països a Alemanya i Àustria ha aixecat una onada de solidaritat. El Papa ha estat el primer a demanar que les parròquies acullin els desplaçats, i espontàniament ciutadans normals i corrents també han ofert casa seva. A la imatge, habitants de Kiel, nord d'Alemanya, donant la benvinguda a un grup de refugiats.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

«Per què, per què?»

Durant les petites vacances de les quals puc gaudir amb altres germanes teresianes de diferents llocs, no tinc un tracte directe amb els amics que són la meua ocupació i preocupació durant tot l'any. No obstant això, no me'n puc desentendre i els segueixo com puc. Però és també un moment per obrir més els ulls a realitats de les quals ens fan partícips els mitjans de comunicació, i a les quals puc dedicar-hi més temps durant les vacances. No vull que la realitat propera em privi de sentir i d'estimar la més llunyana i punyent. Ni durant l'any, ni ara.

Per això afegeixo a la meua pregària altres preocupacions que sovint neixen de la injustícia o d'altres situacions conflictives del nostre món que em sento amb el deure de denunciar o almenys criticar.

Durant les vacances també és un bon moment per denunciar les injustícies

Fa poc vaig llegir al diari una notícia a la qual es dedicava mitja pàgina: arran de la mort d'un cavall dels que arrosseguen cotxes per a turistes, 32.000 firmes protesten per

aquell «mal tracte» als animals i demanen que es prohibeixi aquesta mena de transport.

No em sembla bé que es faci mal als animals, per descomptat, però d'això a no poder fer ús dels animals al servei de les persones crec que hi ha una gran diferència. I la cosa s'agreuja quan jo no he sentit cap denúncia, ni milers de firmes per protestar davant d'aquells joves que arrosseguen tricicles també per passejar-hi turistes. Cada vegada que els veig pels carrers de Barcelona els planyo. Ja sé que tenen una ajuda elèctrica per a alguns moments i això no els fa tan degradats com els *rickshaws* de l'Índia, però s'hi acosten en intenció i en la manera de fer un servei que jo no gosaria mai utilitzar. Hi ha altres notícies que fereixen el cor i que ens transporten a llocs llunyans. Els diaris anaven plens del cas de la dona iraquiana de vuitanta anys, Victoria Denan Akona, que es va trobar sola, després que els jihadistes van assaltar el seu poble, Karamish, i van fer fugir els habitants cristians, si no renegaven.

La dona —com tants i tants màrtirs de la nova era— va haver de donar tot el que tenia amb la convicció que ella expressava així: «Abans morta que conversa.» Ara viu, des de fa mesos, amb tants i tants refugiats, víctimes de l'integrisme religiós.

Des d'aquestes línies, impotent per no poder fer res davant de tant de patiment, em vull fer ressò de les paraules de Mons. Yusef, que intenta enfortir la fe de l'Església cristiana caldea: «Demanem al món que pregui per nosaltres. No arriba prou ajuda humanitària a aquest exili al qual la desídia internacional ens ha condemnat.»

Deixem-nos colpir per les paraules angoixades de la pobra Victoria: «Tants anys a ròssec i mai m'havia preparat per patir tant. Per què ens han fet fora de casa nostra? Per què?»

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

Membre de la Societat Espanyola de Medicina Marítima

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Des del monestir

Centenari del I Congrés Litúrgic de Montserrat

Del 5 al 10 de juliol de 1915 se celebrà a Montserrat el I Congrés Litúrgic, un esdeveniment de gran acceptació entre el poble de Déu, i en el qual van participar les vuit diòcesis catalanes, amb els seus bisbes al capdavant, amb més de 2.000 congressistes de tots els Països Catalans, entre els quals uns 480 preveres.

El I Congrés Litúrgic de Montserrat, que significà l'inici de la recuperació de la litúrgia com a eix fonamental de la vida de l'Església, va ser un ressò del Moviment Litúrgic nascut als monestirs benedictins de Maredsous, Maria Laach, Solesmes i Beauron. Cal recordar que aquest Moviment preparà la reforma litúrgica que

cristall·litzà en el Vaticà II, concretament en la Constitució Dogmàtica *Sacrosanctum Concilium*. El Moviment Litúrgic Europeu va néixer al Congrés Catòlic de Malines el 1909, i tingué com a principals representants els monjos benedictins, Lambert Beaduin, de Mont-César, Prosper Guéranger, restaurador de Solesmes, Odo Cäsel, de Maria Laach i Columba Marmión, de Maredsous. El I Congrés Litúrgic de Montserrat, que tingué com a secretari mossèn Lluís Carreras, va ser preparat per un grup d'entusiastes preveres i monjos com Sunyol, Cardó, Marcet o el mateix Carreras, i va tenir com a tema central, la Santa

Missa, amb una especial preocupació per l'educació litúrgica del clergat i del poble.

El Congrés pretenia que la litúrgia, celebrada als monestirs, arribés també a les parròquies, per així formar l'esperit cristià del poble, i fer la litúrgia més viva i més participativa, a través d'aquestes set conclusions: la participació activa dels fidels en els misteris sagrats; el cant litúrgic; el fet que els fidels, amb el celebrant, se sentiren (en certa manera) concelebrants i per això havien de combregar a la missa; la Missa Major a les parròquies com a autèntica llar espiritual dels cristians; la catequesi litúrgica; la fidelitat al Papa i l'ús de la llengua del poble.

Josep-Miquel Bausset
Monjo de Montserrat

La sal de la terra

Expatriats

Quan estudiants i professors comencen a tornar a les aules, semblen més visibles els joves o adults en permanents i immòbils llistes d'espera per treballar. Senten que en una altra mensualitat han baixat un esglaó més d'autoestima i ha crescut la desil·lusió. Els amics i els pares insisteixen per animar-los a tirar endavant.

No agafen ningú al camp, resten a terra les collites de melons i a la tardor totes les taronges no es recolliran. Mecanitzades fàbriques i tallers, no personal. Ni cicles professionals ni universitat els espera, tampoc fan cap altre pla. S'afegeixen desamors, ruptures, experiències afectives intenses que, en fracassar, porten a la conclusió emocional de no voler cap altra relació, ni continuar en l'enviament de currículums vitae ni d'altres aventures. Com si el «no fer» fos la millor manera d'evitar patir o sentir més frustració i desencís.

Et preguntes per què han abandonat i què pot animar les seves vides. Intueixes que s'obre una mena d'esclatxa, potser un contrasentit nascut de veure com són les vides adultes que no els agraden. I entre revoltar-se o resignar-se, escullen aturar-se. Preveus que ben aviat adults impacients els etiquetaran de *ni-ni*. Tens temor que la manca d'il·lusió i d'entrenament facin cada cop més difícil entrar en el món laboral i més fàcil incorporar pèrdues de difícil recuperació. Confies a seguir sent al seu costat sense fer grans judicis de valor ni establir patrons ideals. Més aviat acceptant i esperant que descobreixin per si mateixos un motiu o motor que faci d'embranchada per anar endavant. Ens cal creure que l'ésser humà és capaç de sobreposar-se a l'emoció, al desànim. Pensar i actuar prenent distància del sentir per tal que no ho contaminin tot. Escoltar a fons i ajudar a discernir, a escollir encertadament. Valorar motius

i iniciatives. Alternatives, avantatges i inconvenients. La llibertat s'exerceix actuant o assumint el risc. Planificar i fer el propi itinerari sempre aporta més felicitat que la passivitat permanent.

Entens que volen reconeixement i sentir-se útils, deixar de fer de pidolaires d'ajuts familiars o socials, si encara n'hi ha. Han d'assumir que el timó és a les seves mans. I marxar a l'estranger és una opció a considerar.

Prefereixes que es plantegin obrir horitzons i engrescar-se a contemplar l'audàcia d'agafar la maleta i emprendre una altra vegada el viatge per guanyar-se la vida. Estudiaran altres llengües. Treballaran a l'estranger, en allò que puguin fins a obtenir feina d'allò que saben o van estudiar. Costa demanar-los que imaginem el país nou quan Déu sap si serà el seu. El camí és més important que la meta i no importa que siguin anomenats expatriats.

F. Diego Espuny
Pedagog

Mirada al món

Drets humans a Europa

És esfereïdor llegir cada dia les notícies esgarifoses i drames humans dels refugiats que han mort pel camí, i dels que intenten arribar a Europa en una tortuosa ruta des dels llocs d'origen, en guerra, a través de la Mediterrània. Europa era, teòricament, un espai polític basat en el dret i que fins ara es preuava de ser guardiana dels «valors, principis, llibertats i drets fonamentals per a tots».

La macabra crònica diària de morts ofegats passava al *Cementarium nostrum* o mar Mediterrani. Les arribades d'éssers humans transportats com a esclaus només es donaven al sud d'Europa, Grècia, Itàlia o Espanya. Però ara els rics ciutadans del nord descobreixen que els morts es produeixen a les portes de casa seva, al centre d'Europa, en camions pastera a Viena; a les muralles bastides a Hongria, a les barricades oficials a Macedònia; en la crema d'edificis per a

asilats a Alemanya i en les tanques electrificades a Calais. Ara els ciutadans dels 28 estats membres i dels estats no membres veïns descobreixen que és una situació en la qual tots estem implicats: ciutadans, governs i estats; quan abans només era un *affaire* dels mediterranis!

Fa molts anys que predico (al desert!) que la immigració irregular, l'asil i l'acolliment de refugiats a Europa no és un problema, ja que els problemes en matemàtiques se solucionen. Aquestes migracions i moviments massius no els podem qualificar de problemes ja que no es poden solucionar sobre el paper. Es tracta d'una dramàtica situació humana i l'única via d'afrontar-la, per molt difícil, costosa i complicada que sigui, és assumir-la i cercar sortides globals en l'àmbit europeu.

Excusar-se dient que la culpa és dels altres; no acceptar quotes de refugiats; o fer polítiques

xenòfobes o racistes per guanyar vots no és la via de solució, ni d'assumir la realitat, al contrari; fomenten i enforteixen les xarxes mafioses que es lucren del transport inhumà d'individus o famílies senceres que fugen de les guerres, de l'opressió i les dictadures, per intentar arribar a la terra promesa que és l'Europa dels prodigis i dels valors humans. Aquesta demostrada «no-política europea d'immigració» fa augmentar la cotització dels transports de les màfies, com si fos una borsa, però no de valors cotitzables o mercaderies, sinó d'éssers humans vius no morts. La Unió Europea, els estats de tot Europa; les autonomies, les ciutats, els pobles i els ciutadans tenim la responsabilitat i l'obligació d'exigir als polítics de qualsevol nivell, institucions, governs i ajuntaments, que es posicionin i actuïn. Ells i nosaltres som protagonistes d'aquesta dramàtica obra representada sense assajos.

Eduard Sagarra Trias
President de l'Associació
per a les Nacions Unides a Espanya

On són els europeus del dret a la vida?

Veig aquestes fotos de nens sirians ofegats a les platges gregues i italianes, o aterrits rere una tanca de fulles esmolades. Penso en ells, en els seus pares... De què serveix la fe, o l'ètica humanista, si no ens mobilitzem per aquesta causa? Una classe política a Europa que només mira per la seva pròxima reelecció, no hi pot passar de puntetes. El poble sobirà no ho pot consentir sense perdre la dignitat.

Mentre que Turquia o el Líban acullen milions de refugiats, Espanya des de començament d'any n'ha acceptat 130, segons dades de Metges sense Fronteres. Aquests nens, aquestes víctimes, són la primera ideologia social i la primera ortodòxia religiosa. L'Església ho ha de dir ara i sempre. Francesc encara ha de fer més. Hi ha ONG que fan molt *in situ*, però els governs i els «pobles d'Europa» encara no reaccionen. Ens mobilitzarem boca a boca, colze a colze, fins a aconseguir que l'Europa política i econòmica doni una sortida digna a aquestes persones. Posem-nos al seu lloc! No és cap opció, és una necessitat del nostre cor de persona.

JOSÉ IGNACIO CALLEJA
Vitoria-Gasteiz

Aeroport per a ovnis

Dies enrere vaig trobar a internet la notícia que l'alcalde de la poc coneguda ciutat de Cabo Verde, a Puerto Rico, volia construir un aeroport per a ovnis. Seria possible que mai cap extraterrestre hi hagués fet parada? Com que el consistori

Mercaderia humana

Són massa habitual avui dia notícies en què l'ésser humà és objecte de negoci. La situació desesperada de persones que no poden tenir una vida digna al seu país i que opten per fugir cap a altres llocs arriscant-ho tot és aprofitada per màfies organitzades que, amb un cost elevat i en condicions infrahumanes, alimenten els seus somnis. Es negocia amb la vida de persones com va passar en el seu dia amb el tràfic d'esclaus, o com ho continua sent el tràfic de dones o l'explotació infantil per al treball.

Tot això és un menyspreu flagrant a la dignitat de l'ésser humà. Com també ho és, a més de l'avortament, el negoci lucratiu que és comerciar amb òrgans procedents d'aquests avortaments. Negocis en què la mercaderia és l'ésser humà i en què es posa preu a la vida i lleis que no resolen el gravíssim problema que tot això implica. Una humanitat deshumanitzada que tristament porta amb ella la pròpia autodestrucció.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

municipal s'hi oposava, l'alcalde insistia que molts turistes visitarien l'aeroport, ni que fos per riure.

Avui els ciutadans estem desorientats. Ja no sabem si els polítics al Congrés parlen seriosament o per riure's de la gent.

Mn. PERE CAMPÀS BONAY
Vic

Violència religiosa i política

Hem tingut un estiu «calentó», i no em refereixo només a les temperatures. Les pantalles de televisió i la premsa escrita o digital ens han informat puntualment de la violència exercida en països islamistes sobre centenars de milers de persones per la seva condició de cristians o per motius polítics.

A tota persona amb consciència li sembla una aberració que es pugui agredir un ésser humà per aquests motius i ens horroritzem per la virulència dels atacs. Però encara ho veiem una mica lluny...

Tanmateix a Espanya hem estat testimonis d'una altra violència menys abundant, però igualment perillosa, en la persona de la presidenta de Vox a Conca. La candidata més jove d'aquest partit a les darreres eleccions municipals, de 18 anys, va ser agredida per tres individus que l'esperaven a la porta de casa seva per apallissar-la.

Com queda palès, la violència per motius polítics i religiosos la tenim massa a prop. Tal com està tot, algú hauria de fer alguna cosa.

FINA MILLÁN-HITA
Barcelona

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Desesperació

Fa uns dies vaig anar a un funeral d'una persona encara jove, seixanta anys. El fill del difunt estava desesperat i em va sorprendre aquesta actitud. Em va dir de què servia creure en Déu i coses per l'estil. Em va semblar estrany, perquè el tinc per creient. Què se li pot dir a algú que passa per aquestes proves? Com el pot confortar la fe?

La mort ens interpel·la durament i ens fa plantejar de manera radical el problema del sentit de la vida. Cada persona, inclosos molts creients, necessita un temps per assimilar una prova tan dura com la mort d'un pare en una edat en què tots estem convençuts que no toca morir sinó viure. Potser el més prudent en aquests casos és esperar i acompanyar fraternalment amb estimació i silenci fins que aquesta persona es tranquil·litzi una mica. Passada la rebel·lió inicial, començarà un procés d'acceptació, també des de la fe. Certament, hi ha proves molt dures que posen a prova la nostra fe i molts que no creuen ens qüestionen sobre les conviccions més profundes com ara la presència i providència de Déu (no tant una existència teòrica) i la vida més enllà de la mort.

Recordo que fa uns mesos, prenent un cafè en un bar, un home que no coneixia, en saber que jo era sacerdot, m'anava llançant preguntes, com desafiant-me. Va treure el tema usual del patiment i la mort d'innocents, la injustícia, el patiment i la mort. Ell era a la taula del costat. En un moment determinat em va dir: «Miri, jo a Déu no l'he vist mai.» Jo li vaig respondre: «Jo tampoc no l'he vist. Si l'hagués vist ja no hi creuria, perquè el veuria.» I vaig afegir: «Miri, amic, no el vull convèncer, però li diré una cosa que crec fermament. Tot això que vostè diu, amb fe en Déu, costa bastant de pair. Sense aquesta fe només queda lloc per a la desesperació.» No sé si el vaig convèncer, però després d'això no va dir res més. I això pot servir per a aquesta persona que vostè comenta i per a moltes; la fe pot semblar una llum molt feble però sempre és millor que la foscor total. Quan pugui procuri raonar amb aquesta persona i faci-li veure que els cristians també plorem però amb esperança, mai amb desesperació. I convidi'l a pregar pel seu difunt pare, perquè aquesta pregària no només és profitosa per als difunts sinó molt consoladora per als vius.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

Els orígens de la Sagrada Família

Presentada a Barcelona l'obra «Fray José María Rodríguez Bori, O. de M., creador del templo de la Sagrada Familia de Barcelona»

El llibre es va presentar l'1 d'agost passat a la Sagrada Família de forma dramatitzada.

Fra Joaquín Millán Rubio
Mercedari i autor del llibre

Va ser una vivència profunda, un gaudi sobrenatural. Impossible explicar la meua emoció el 7 de novembre del 2010 quan Benet XVI va consagrar la basílica de la Sagrada Família. Hem viscut tants embats, tantes teories, tants disbarats sobre el temple! El Sant Pare va anar ungint el temple; dedicant al Senyor Altíssim, sant, sant, sant, cada columna, cada espai; va consagrar l'altar, per sempre lloc de l'encontre de Crist amb els homes.

Però en tan magna celebració va haver-hi oblit. Negligències? Intencions torçades? Com s'entén l'oblit de José María Bocabella Verdager, del pare José María Rodríguez Bori? Sense ells no hauria arribat aquest moment. Perquè van ser ells els qui van crear la Sagrada Família. És clar que l'obra arquitectònica va començar a ser extramundana quan va assumir el projecte Antoni Gaudí el 1883.

Però la Sagrada Família portava molts anys de vida. Va néixer el 7 de setembre del 1866. Aquell dia el pare José María Rodríguez i José María Bocabella es van adreçar al bisbe de Barcelona, Pantaleón Montserrat, sol·licitant la institució d'una associació espiritual de devots de sant Josep. L'1 d'octubre següent el prelat va donar-hi el beneplàcit, incloent-hi la publicació d'*El Propagador*, revista mensual que escrivia íntegrament el pare José María i imprimia Bocabella. Al cap de tres anys el butlletí havia superat les fronteres i molt aviat va assolir el tiratge de 12.000 exemplars de quaranta-vuit pàgines mensuals.

L'associació va tenir una difusió

insospitada, els mateixos reis i infants d'Espanya, l'arquebisbe Antoni Maria Claret, Pius IX, Lleó XIII s'hi van inscriure. El 6 d'agost del 1869 l'aprovava i privilegiava Pius IX. El 1871 eren 300.000 els associats, que demanaven milers de fulletons, devocionaris, imatges. El 1879 fins i tot 376 llocs celebraven els 19 de cada mes; portaven editats 348.000 llibres i opuscles, 1.098.493 medalles, 608.000 cèduls d'inscripció.

Associació josefina

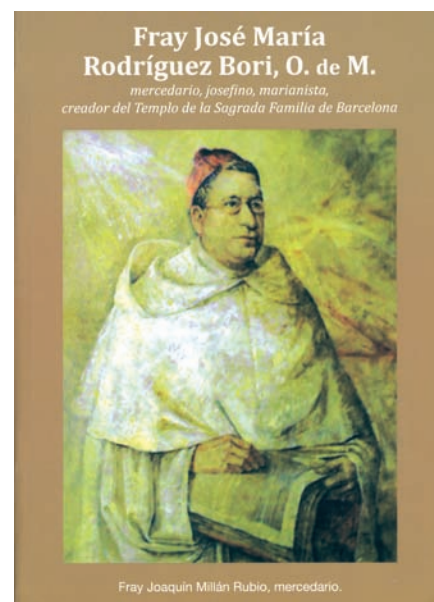
El pare José María en tot moment va alligonar que el seu Moviment estava dedicat a Jesús, Maria i Josep: «Als josefins ens toca manifestar de paraula i obra la nostra devoció a la Sagrada Família, fent-la l'objecte principal de les nostres oracions i del nostre culte.»

El desenvolupament inusitat de l'associació josefina crea la mentalitat que es necessita un santuari que aglutini tots els fervors de mig milió d'apassionats devots. Bocabella és el més vehement i insisteix al pare José María, ja que a aquest li toca prendre la decisió, mesuradament i prudentment. Dialoguen, discuteixen i finalment, l'abril del 1874, el mercedari es destapa: «Germans josefins, vet aquí un projecte, concebut fa temps pel zelós promotor de la nostra associació. Els grans successos de pietat i devoció han estat immortalitzats amb monuments religiosos que els recorden per a la posteritat: Montserrat, el Pilar, el Puig, Covadonga. Els catòlics de França s'han unit per aixecar al famós Montmatre, un grandios santuari a l'adorable Cor. Per què, doncs, els espanyols devotíssims de sant

Com s'entén l'oblit de José María Bocabella i del P. José M. Rodríguez Bori?

Josep no seguim tan bells exemples i aixequem una església dedicada a la Sagrada Família?»

El projecte està llençat, i *El Propagador* serà el volcà que farà créixer les ànsies i recollirà les iniciatives. I es progressa. El 1875 es té clar que el temple s'aixecarà a Barcelona, bressol de l'associació josefina, que tanta glòria ha procurat a sant Josep, i serà una còpia del de Loreto, amb una imitació de la santa Casa. Tindrà onze altars, tots dedicats a sant Josep, això és, els seus desposoris i els seus quatre primers dolors i goigs a la part de l'Evangeli, a l'altar major hi haurà el cinquè dolor i goig representat per un grup semblant al que la nostra associació va regalar a Pius IX, i seguiran a la part de l'epístola el sisè i setè dolor i goig, sant Josep treballant amb Jesús i Maria, l'altar del qual podrà donar peu a una associació particular d'obriers pares de família, un altre amb Maria i Josep per a les donzelles, i el darrer el trànsit del sant patriarca. Així, tant el septenari com el novenari d'aquest sant podran practicar-se cada dia a l'altar corresponent. Aquests passos

Portada del llibre.

estaran representats en quadres, tret de l'altar major que ho serà per un grup d'escultura.

Tant Bocabella com el pare José María ho tenen tot clar i fàcil, fins i tot han somiat la inauguració. No ho dubten. Els nombrosos recursos necessaris arribaran per mediació de sant Josep a través de donatius: «Devots josefins, fem un petit esforç perquè aviat puguem culminar una obra sota tots els conceptes altament laudable i digníssima.» El dia de sant Josep del 1876, el pare José María s'entrevista amb el Papa per fer-lo participi del gran projecte i implorar èxits espirituals per als donants.

S'esperava la donació del terreny, però va fallar, calien 50.000 duros. Però el pare José María i Bocabella no descansaven, i el febrer del 1877 anunciaven que el temple seria una reproducció del santuari de Loreto, rodejat de bosquets i jardins, amb diversos oratoris escampats aquí i allí, propiciant un espai per a l'esbarjo, emmarcat per una reixa de ferro, que ocuparia una illa sencera de l'Eixample de Barcelona.

Com pagar-lo? Molt senzill. Que dos mil catòlics prenguin una obligació de mil reials, reintegrable en dos anys per l'arribada de donatius. Tenim les llistes dels qui van assumir emprèstits i obligacions. No va resultar el que s'esperava. El pare José María i Bocabella no es desanimaven i seguien. Ells sols, que en cap moment apareixen els que després voldran aparèixer inventors i pioners. Continuava el degoteig de donacions, es feien rifes, i no es desanimaven. L'agost del 1878 el pare José María va viatjar a Barcelona, el seu projecte era posar la primera pedra del temple expiatori... No li va ser possible.

Feia falta l'holocaust, i ho va ser el mateix pare José María, ja que va morir de sobte el 10 de gener del 1879. I les coses, per la seva intercessió, es van anar facilitant. El 31 de desembre del 1881 es va signar la compra de l'illa per al solar del temple, 388.000 pams quadrats, per 34.400 duros.

Paraula i vida

El papa Francesc i l'àvia Rosa

En un escrit anterior vaig parlar de la maternitat de l'Església en el pensament del papa Francesc. Avui voldria completar-ho amb un comentari sobre la influència que, en la vida del Sant Pare, va tenir la seva àvia Rosa. En el llibre *El jesuïta. Conversaciones con el cardenal Jorge Mario Bergoglio* –escrit a partir d'una llarga entrevista que li van fer els periodistes Sergio Rubin i Francesca Ambrogetti abans de ser elegit bisbe de Roma–, Francesc explica l'arribada de la seva família com a immigrants a Buenos Aires durant l'estiu de 1929 en el vaixell *Giulio Cesare*.

Enmig de la calor intensa que feia a la capital argentina, l'àvia de Francesc, Rosa Margherita, portava un abric propi de l'hivern, amb coll de pell de guineu, que no es va treure en cap moment. En el folre de l'abric, hi portava els diners de la venda de la propietat que la família tenia

a Itàlia, que constituïa la reserva imprescindible per començar una nova vida a l'Argentina.

La relació profunda del Papa amb la seva àvia va començar ben aviat perquè, quan Jorge Mario –el més gran dels fills de la família– tenia tretze mesos, la seva mare va tenir el segon fill. L'àvia, que vivia a prop, anava a buscar-lo cada dia i se l'emportava a casa seva; a la tarda, el tornava a casa dels seus pares. Tan important fou la marca que aquesta sàvia dona deixà en la vida de Bergoglio que, en escrits i en entrevistes posteriors que ha concedit ja com a Papa, sempre parla amb emoció del paper de la seva àvia en la construcció de la seva personalitat i el seu caràcter. L'àvia Rosa fou com una mare en la fe per a Jorge Bergoglio. El Papa afirma que fou ella qui l'ensenyà a pregar. En l'entrevista que concedí al pare Antonio Spadaro, director de la revista *Civiltà Cattolica*, confessa que guarda en el seu

breviari un testament espiritual de la seva àvia i que el resa sovint com una oració. Una de les frases que més recorda Bergoglio de la seva àvia és aquesta: "El sudari no té butxaques". Com per dir que de res no serveix acumular amb avidesa béns materials, perquè no ens emportem res després de la mort.

Això és el que el Papa aprecia de la dona: la saviesa pràctica que neix de l'experiència, profunda i vertadera perquè està ancorada en la realitat. Ell està convençut que l'aportació de la dona és imprescindible si l'Església vol ajudar a tenir cura i reparar les ferides del món. Com a bisbe de Roma, el Papa ha deixat veure clarament en els seus discursos i en les seves actituds que té una gran confiança en les qualitats de la dona, perquè en poden derivar una gran esperança i una obertura de perspectives per al món i per a tota l'Església.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Que ningú no se senti sol a casa

En els anys noranta del segle passat va tenir un èxit notable una pel·lícula, que després ha tingut més capítols, titulada *Sol a casa*. Els qui l'heu vista recordareu aquell nen de vuit anys que la seva família de Chicago es deixa oblidat a casa en emprendre precipitadament un viatge a París. Només s'adonen que se l'han deixat quan ja s'ha enlairat l'avió. Tota la trama consisteix a fer veure com aquest nen tan espavilat es defensa d'una colla de lladres que pretenen desvalisar la casa pensant que amb un nen sol a dins el treball els serà fàcil.

Això m'ha vingut a la memòria quan em proposava parlar sobre la unitat en el si de les famílies, en una època en què els seus membres poden tenir tendència a aïllar-se els uns dels altres, no fins al punt d'oblidar-ne algun com a la pel·lícula,

però sí d'una altra manera.

Hi ha la possibilitat que la feina dels pares deixi sols a casa els nens molt de temps, o que un dels cònjuges amb prou feines vegi als fills durant la setmana si no és quan ja han anat a dormir. És necessària al respecte una política de conciliació a la llar i d'horaris més racionals que evitin als pares arribar tard a casa, sopar tard i retallar hores de son mentre presencien programes televisius i competicions esportives fins a mitjanit. Tampoc és bo que no tinguin temps o humor, per raó del cansament, per escoltar els seus fills, atendre les seves petites preocupacions o ajudar-los en els deures escolars. Hem de revisar en la mesura del possible aquestes situacions, encara

conscients que l'actual organització social pot obstaculitzar els objectius de millora.

El papa Francesc, que ha fet de la família la prioritat del seu pontificat, convida a construir-la, com la casa de l'Evangeli, no damunt la sorra dels sentiments, sinó damunt la roca de l'amor veritable. I recomana utilitzar en les relacions interpersonals tres paraules màgiques: *permís*, per no envair la intimitat del cònjuge; *gràcies*, per agrair el que l'altre ha fet per mi; i *perdó*, que a vegades és el més difícil, però que cal dir-ho.

Reflexionem sobre això. Ens comportem així a casa? És cert que a la llar podem alliberar-nos de les tensions de tot el dia, però no hem de despreocupar-nos dels altres, menys encara dels fills, en cas contrari podrien sentir-se sols a casa, separats del mur invisible de la indiferència.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

Inici

Edició digital 2015

Hemeroteca

Promocions

Aquesta Setmana

Església Catalunya

Església Espanya

Església Món

Vaticà

La Bona Notícia
també
a internet

www.catalunyacristiana.cat

ENTRA A LA PÀGINA WEB
I CONSULTA LA NOSTRA
HEMEROTECA.
HI TROBARÀS 35 ANYS
DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb

«Ens apropem a índex de desenvolupament de països en desenvolupament»

Carme Munté

La Universitat Rovira i Virgili ha estat pionera a posar en marxa una Càtedra d'Inclusió Social. Fundada fa quatre anys per Carme Borbonès, actualment és dirigida pel sociòleg Àngel Belzunque. Ara ha fet un pas més i juntament amb el Departament de Benestar Social i Família, de la Generalitat de Catalunya, impulsa l'Observatori Català de la Pobresa i la Inclusió Social. Al mateix temps, enllesteix un informe sobre la tasca social de l'Església de Catalunya.

Quina valoració fa de la feina feta?

Després de quatre anys d'existència, la Càtedra ha posicionat la URV com la primera universitat catalana amb una estructura específica per a la generació de coneixement en l'àmbit de l'exclusió / inclusió social. Hem treballat en dues direccions profitoses: una, generant coneixement bàsic d'impacte en temes relacionats amb la inclusió social i la segona, servint el territori com a assessoria en aquests temes. Com a resultat, hem col·laborat amb entitats com la Fundación ONCE, el CERMI, els plans d'inclusió de diversos ajuntaments, la Fundación Foessa, etc.

La Càtedra i el Departament de Benestar Social i Família, de la Generalitat de Catalunya, impulsen l'Observatori Català de la Pobresa i la Inclusió Social. Què permetrà aquest instrument?

Sobretot sistematitzar els estudis sobre pobresa i desigualtat que es realitzen a Catalunya. En tres àmbits de treball: 1) la col·laboració amb institucions com l'Idescat a l'hora de crear indicadors que mesurin la realitat catalana, 2) l'elaboració d'anàlisis pròpies a partir d'indicadors territorialitzats, i 3) la valoració de les polítiques transversals que fa el Govern en la lluita contra la pobresa.

Vostè ha participat en l'elaboració de l'Informe Foessa 2014. Pel que fa a Catalunya, es calcula que l'exclusió severa arriba al 9% de la població.

Quan advertim que a Catalunya hi ha un 9% de la població amb exclusió severa, estem dient que aproximadament 670.000 persones pateixen unes condicions de vida d'elevada privació i que, sobretot, no tenen recursos, en un sentit ampli del terme, per poder superar aquesta situació. Però l'exclusió pot ser també moderada, és a dir, pot afectar amb menor intensitat, o

En l'actual situació veig difícil universalitzar qualsevol tipus de noves prestacions

de forma periòdica, o de manera friccionada, o afectar determinats àmbits de la vida i no tots, etc. Per això és difícil assegurar taxativament quanta gent pobra hi ha. Tampoc no és el més rellevant, sinó detectar les persones i grups que pateixen privacions, veure quines són i intentar pal·liar-les i/o solucionar-les. Es tracta, doncs, de cercar les polítiques més efectives davant la pobresa i l'exclusió.

Segons l'informe, és primordial oferir atenció d'urgència a 198.000 llars en situació d'exclusió social severa. Quina ha de ser aquesta atenció d'urgència?

L'atenció ha de ser multidimensional ja que la gent més afectada per l'exclusió ho està de moltes formes: privació material, d'habitatge, educativa, emocional, afectiva, relacional, participativa, etc. S'ha de treballar la persona d'una manera integral, amb les famílies i els contextos. No es tracta de donar ajuda monetària, que també, sinó de crear programes *ad hoc* per a cada persona, de seguiment individualitzat, de treball personalitzat. Aquesta tasca no l'ha de fer exclusivament l'administració, sinó que es pot fer conjuntament amb les entitats del tercer sector. Amb l'exclusió severa no n'hi ha prou amb programes de transferències monetàries (per exem-

ple, amb una renda universal), sinó que s'ha de treballar d'una forma més profunda per assolir la integració, la inclusió social.

Renda Mínima d'Inserció, Renda Garantida de Ciutadania, en l'actual debat per rescatar les persones, quina opció veu vostè més adient?

En l'actual situació veig difícil universalitzar qualsevol tipus de noves prestacions. Tampoc tinc clar que sigui el millor model per a la societat. Des del meu punt de vista no es tracta tant de garantir una renda per a tothom com d'utilitzar els recursos i focalitzar-los en les persones amb majors privacions. Al mateix temps s'ha de treballar en la direcció de reduir les desigualtats. Aquí hi ha la clau: mentre continuï creixent el diferencial de renda entre els que més i menys tenen, els problemes de l'exclusió seran sempre molt difícils d'abordar. Hi ha un altre factor que normalment no es posa en relleu: la precarietat laboral és al centre de la problemàtica de la desigualtat. És necessari abordar, doncs, aquesta distribució de rendes tan desigual i després actuar sobre les capes socials que no arriben a uns estàndards per les desigualtats d'origen. Hem de garantir que les persones tinguin accés als recursos dignes per poder aprofitar-los i que puguin construir les seves trajectòries vitals amb igualtat d'oportunitats.

Un 15% de les persones que treballen són pobres a Catalunya. Quina societat estem creant quan un lloc de feina ja no garanteix arribar a final de mes?

Precisament aquí rau la qüestió: en l'enorme desigualtat de rendes que es produeix al mercat laboral. Els mecanismes de correcció salarial han estat eliminats per una visió ultraliberal que concep l'individu aïllat com a únic responsable de la seva situació. I aquesta visió té efectes demolidors en molta gent que parteix de posicions socials molt desiguals des de l'inici de la seva vida. El diferencial entre els salaris dels alts directius i dels treballadors és a Catalunya i a Espanya dels més alts de la UE, cosa que provoca una desigualtat de rendes de les més elevades. A Catalunya ens apropem a índexs de desigualtat propis de països en desenvolupament. Lluny de consolidar una societat menys desigual, aquests darrers anys hem avançat a crear una societat més desigual. I el factor treball és importantíssim per donar forma a una societat, ja que és la principal font d'ingressos de la

ACCIÓ SOCIAL DE LA URV

«desigualtat suplement»

El volum de l'acció social de les entitats d'Església és ingent, és una veritable generació de benestar i de cohesió social

majoria de les persones. Si els treballs estan mal o escassament remunerats, la gent patirà privacions materials.

La Càtedra també és a punt de presentar un informe sobre la tasca social de l'Església de Catalunya. Quines dades pot avançar-nos?

Encara estem treballant en aquest informe i no podem avançar dades concretes. Podem dir que en aquests anys de crisi l'acció social de l'Església s'ha intensificat i s'ha concentrat a tot el territori. El volum de l'acció social de les entitats d'Església és ingent, és una veritable generació de benestar social i de cohesió social. Les dades les tindrem a finals d'octubre i podrem explicar detalladament a la societat aquesta aportació.

Aquestes dades poden ajudar a canviar la mentalitat de moltes persones pel que fa a l'Església?

En la meva opinió, la gent ja té una excel·lent valoració de la tasca social que realitza l'Església. Aproximadament un 80% de la societat la valora molt positivament. Una altra cosa és la

visió que té la societat sobre l'Església en altres aspectes de la vida. Però són dues coses que van separades. És a dir, no perquè l'Església faci molta acció social, això millorarà la visió que la gent tingui, per exemple, dels bisbes o de les posicions de l'Església en referència a temes controvertits. Crec que l'Església ha de treballar a nivell comunicacional en diferents àmbits.

En defensa dels cristians perseguits

«Es tracta d'una posició vital a favor dels drets humans i de la justícia, i de la llibertat religiosa. És a dir, de posar en pràctica els valors de l'humanisme cristià.» Així s'expressa Àngel Belzunegui quan li preguntem sobre la iniciativa de crear l'Associació per a la Defensa dels Cristians. «No és una associació a l'estil d'una entitat amb socis», explica, «sinó que pretén ser una associació per a la mobilització de les consciències i per a la mobilització virtual i física també. En aquests moments cal una resposta dels governs occidentals al genocidi de cristians i per això cal pressionar des de la societat civil.»

A la tardor es farà la presentació i la primera crida a la mobilització de la societat civil a favor dels cristians perseguits. «Esperem poder remoure consciències i pressionar els nostres governants perquè prenguin decisions clares i pràctiques a favor dels cristians perseguits a tot el món», explica Belzunegui, que no titubeja a l'hora de parlar de genocidi contra els cristians: «Definitivament, sí. És al que estem assistint en molts llocs del planeta. No només al Pròxim Orient, especialment a l'Iraq o Síria, sinó també a la Xina, a l'Índia, a Corea del Nord, a Indonèsia, a àmplies zones de l'Àfrica del Magrib i subsahariana...»

Per a Belzunegui, el problema té una doble dimensió. D'una banda, la dimensió humanitària: «S'estan aniquilant persones per la seva fe, és un problema de drets humans, probablement el problema de drets humans més important des de fa 30 anys. Això és un genocidi de persones.»

La segona dimensió és de caràcter patrimonial intangible (i tangible també): «S'està aniquilant la presència de les comunitats cristianes més primitives que existeixen. Amb la seva aniquilació, es destrueix tot vestigi del cristianisme al seu bressol. Això és un genocidi cultural sense precedents.»

La forma fàcil i econòmica de pujar i baixar tot tipus d'escaleres. Pressupost gratuït. Truqui'ns ara i sol·liciti informació sense compromís 93.422.41.71

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIAI I)

TEMPS ORDINARI

(SALTERI: SETMANA 4)

SETEMBRE

13. DIUMENGE

Diumenge XXIV de durant l'any,
Verd. Lectures: Isaïes 50,5-9a / Salm 114 / Jaume 2,14-18 / Marc 8,27-35
SANTORAL: Felip.
14. DILLUNS

L'Exaltació de la Santa Creu (F),
Vermell. Lectures: Nombres 21,4-9 / Salm 77 / Joan 3,13-17
SANTORAL: Crescensi, mr.; Ròsula, mr.
15. DIMARTS

La Mare de Déu dels Dolors (MO),
Blanc. Lectures: 1 Timoteu 3,1-13 / Salm 100 / Joan 19,25-27
SANTORAL: Caterina de Gènova, viuda; Nicomedes, mr.
16. DIMECRES

Sants Corneli i Cebrià (MO), *Vermell.*
Lectures: 1 Timoteu 3,14-16 / Salm 110 / Lluc 7,31-35
- SANTORAL: Edita, vg.; beat Víctor III, p.; Vidal de Savigny, ab. i fund.

17. DIJOUS

Fèria, *Verd.* Lectures: 1 Timoteu 4,12-16 / Salm 110 / Lluc 7,36-50. O bé: *Sant Robert Bel-larmino* (ML), *Blanc*; Vic: **Dedicació de la catedral** (S), *Blanc*.
SANTORAL: Ariadna, mr.; Coloma, vg. i mr.; Hildegarda de Bingen, ab.; Pere d'Arbuès, prev. i mr.

18. DIVENDRES

Fèria, *Verd.* Lectures: 1 Timoteu 6,2c-12 / Salm 48 / Lluc 8,1-3
SANTORAL: Ferriol, mr.; Irene, mr.; Josep de Cupertino, prev.; Sofia, mr.

19. DISSABTE

Fèria, *Verd.* Lectures: 1 Timoteu 6,13-16 / Salm 99 / Lluc 8,4-15. O bé: *Sant Gener* (ML), *Vermell*; Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: **Santa Maria de Cervelló** (MO), *Blanc*.
- ## Comentari de la Paraula
- Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es
-
- ### ¡Vés-te'n darrere meu, Satanàs!
- L'escena pertany a la segona redacció de l'Evangeli, quan Marc, en dirigir-se a un públic majoritàriament pagà, es veu precisat a parlar-los sobre els rumors que circulaven en temps de Jesús sobre la seva identitat. «Pel camí anava preguntant als seus deixebles tot indagant: "¿Qui diuen que sóc jo els homes?"» Una pregunta que ens fem també nosaltres avui. Les respostes són també molt variades, però cap d'elles no es correspon amb l'experiència que féu Jesús en el Jordà. Com que continuava preguntant, Pere s'avança: «¡Tu ets el Messies!». El to que l'hi imprimeix, el d'un Messies que els ha d'alliberar dels romans, òbviament emprant la violència, és inacceptable per a Jesús. Per això «els conjurà que a ningú no *contessin* res a propòsit d'ell. I començà a ensenyar-los: "Cal que aquest Fill de l'home pateixi molt i sigui rebutjat pels senadors, *per part dels* summes sacerdots i els lletrats, sigui executat i al cap de tres dies ressusciti."» Pere ho considera intolerable: «Aleshores Pere, prenent-lo a part, es posà a conjurar-lo», estimant que Jesús estava endimoniat. Però qui estava posseït per aquella mala idea era ell, Pere. Jesús «es girà i, en veure els seus deixebles, conjurà Pere *dient*: "¡Vés-te'n darrere meu, Satanàs!, perquè no tens la teva ment en les coses de Déu, sinó *dels* homes."» Jesús el titlla de «Satanàs», l'Adversari de Déu per excel·lència, i l'invita a fer-se realment deixeble seu. Les traduccions afebleixen la duresa del «conjurar» de Jesús: «renyà Pere i li diu: "Vés-te'n d'aquí, Satanàs!"» o quelcom per l'estil, fent que es perdi la connexió amb la invitació que Jesús farà tot seguit a tothom, deixebles o no: «Si algú vol seguir *darrere meu*, que *renegui* de si mateix, prengui la seva creu i em segueixi.» Pere, fent honor al seu malnom de Dur-com-un-roc, no havia acceptat mai seguir *darrere* les petjades del Mestre. I de moment tampoc no el seguirà realment, sinó que fins i tot renegarà d'ell tres vegades. Serà molt llarg el seu procés de conversió.
- ## Lectures bíbliques
- # Diumenge XXIV de durant l'any
- Lectura primera

Is 50,5-9a

He parat l'esquena als qui m'assotaven
- Lectura del llibre d'Isaïes:
- El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut: per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: qui em podrà condemnar?
- Salm responsorial

114

Estimo de tot cor el Senyor:
el Senyor ha escoltat la meva súplica,
ha escoltat el meu clam així que l'invocava.
- R.** Continuaré caminant entre els qui viuen,
a la presència del Senyor.
- M'envoltaven els llaços de la mort,
tenia davant meu els seus paranys,
i dintre meu l'angoixa i el neguit.
Vaig invocar el nom del Senyor:
«Ah, Senyor, salveu-me la vida.» **R.**
- El Senyor és just i benigne,
el nostre Déu sap compadir.
El Senyor salvaguarda els senzills,
jo era feble i m'ha salvat. **R.**
- Ha alliberat de la mort la meva vida,
els meus ulls, de negar-se en el plor,
els meus peus, de donar un pas en fals.
Continuaré caminant entre els qui viuen,
a la presència del Senyor. **R.**
- Lectura segona

Jm 2,14-18

Si no hi ha obres, la fe tota sola és morta
- Lectura de la carta de sant Jaume:
- Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tingués ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Vés-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit li faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meva fe.
- Al-leluia

Ga 6,14
- Déu me'n guard de gloriar-me en res
Que no sigui la creu del Senyor.
En ella, és com si el món fos crucificat per a mi
i jo per al món.
- Evangeli

Mc 8,27-35
- Vós sou el Messies...
El Fill de l'home ha de patir molt
- Lectura de l'evangeli segons sant Marc:
- En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diuen la gent, que sóc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, d'altres, que sou Elies, d'altres, que sou algun dels profetes.» Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Pere li respon: «Vós sou el Messies.» Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú. I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà.» I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes.» Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà.»

«Lex orandi, lex credendi»

Aquesta frase llatina la podem traduir com a «Llei de la pregària, llei de la fe» o, millor encara, «la llei del culte estableix la llei de la fe»; això vol dir que la litúrgia, que és la celebració del culte cristià, expressa allò fonamental que l'Església ensenya i els cristians creiem. No és pas una frase moderna del Vaticà II, sinó que prové del segle V pronunciada per un deixeble de sant Agustí i gran escriptor cristià, Pròsper d'Aquitània († 463) i que continua essent de màxima actualitat en els nostres temps moderns per expressar la intrínseca relació entre litúrgia i fe, litúrgia i catequesi, litúrgia i evangelització, litúrgia i testimoni cristià.

Algú pot pensar que caldria invertir els termes dient *lex credendi, lex celebrandi*, ja que sovint diem que la catequesi ha de precedir la litúrgia, que no podem celebrar una bona litúrgia si abans no hem catequitzat, oblidant que la litúrgia també és catequitzadora, i que la catequesi i l'evangelització sorgeixen també del culte litúrgic. L'íntima relació entre litúrgia i vida forma part d'aquesta realitat teològica de *lex orandi, lex credendi*, frase que podríem completar encara amb *lex vivendi*.

Ser testimoni de la missió de Jesucrist dins el culte comú ha implicat sempre responsabilitat social

en la vida diària. La credibilitat del culte de l'Església depèn sempre de la seva fidelitat a la missió en la vida ordinària i rutinària del cristià. Sant Agustí recordava a l'assemblea litúrgica aquesta unitat indivisible de fe, esperança i caritat compartides i la crida que elles fan a reconèixer-se en els dons eucarístics de l'altar.

El Concili Vaticà II ha volgut recuperar l'íntima relació que hi ha entre litúrgia i fe, litúrgia i vida, litúrgia i testimoni cristià al món. Sovint litúrgia i vida, litúrgia i missió, s'han vist com dues realitats separades, una cosa és anar a missa i una altra la meua vida de cada dia. Alguns pensen que l'ensenyament de la fe i de la doctrina cristiana són més pròpies de la catequesi o de la classe de religió, i que el sermó o l'homilia dominical és més cosa d'una exhortació espiritual a observar els manaments i a viure la vida cristiana que no pas un acte litúrgic. Aquesta dicotomia entre litúrgia i doctrina, entre litúrgia i vida, és molt racionalista. Jesús no separava la doctrina de la vida, ens va ensenyar a estimar el proïsme rentant els peus dels deixebles: «Jo us he donat exemple perquè vosaltres feu el mateix» (Jn 13,15). La relació de la litúrgia amb la fe cristiana i el testimoniatge de vida formen part d'una mateixa realitat. Fins

i tot, la credibilitat del culte litúrgic de l'Església depèn sempre de la fidelitat a la doctrina i al testimoniatge de la vida cristiana. Cal valorar plenament el significat litúrgic del culte cristià que té el poder de transformar les comunitats de fe. La litúrgia ben celebrada és evangelitzadora i catequètica, ja que porta un gran potencial que transforma el comportament moral dels cristians i, per tant, ajuda a donar un testimoniatge més efectiu al món. No podem separar la litúrgia de la fe, de la catequesi, de la missió i de la vida, tot al contrari, aquestes s'han de fonamentar en la vida cultural de l'Església, ja que la litúrgia celebra la fe i la fa créixer en la vida dels cristians. El papa Benet XVI, va explicar molt bé aquesta relació de litúrgia-fe-vida, en la seva encíclica *Deus caritas est*, i encara ho va explicitar millor a l'exhortació sinodal *Sacramentum caritatis* en parlar de la inseparable relació entre amor a Déu i amor al proïsme, perquè si no hi ha una bona relació entre aquestes realitats, el culte esdevé buit i incomplet. La manera de celebrar la litúrgia determina la nostra fe i la nostra forma de vida, ja que la litúrgia és una vertadera escola de fe i de vida. Hi rebem un do de Déu que alimenta la nostra pròpia fe. Reflexió que tots els cristians ens hauríem de fer sovint en la nostra vida.

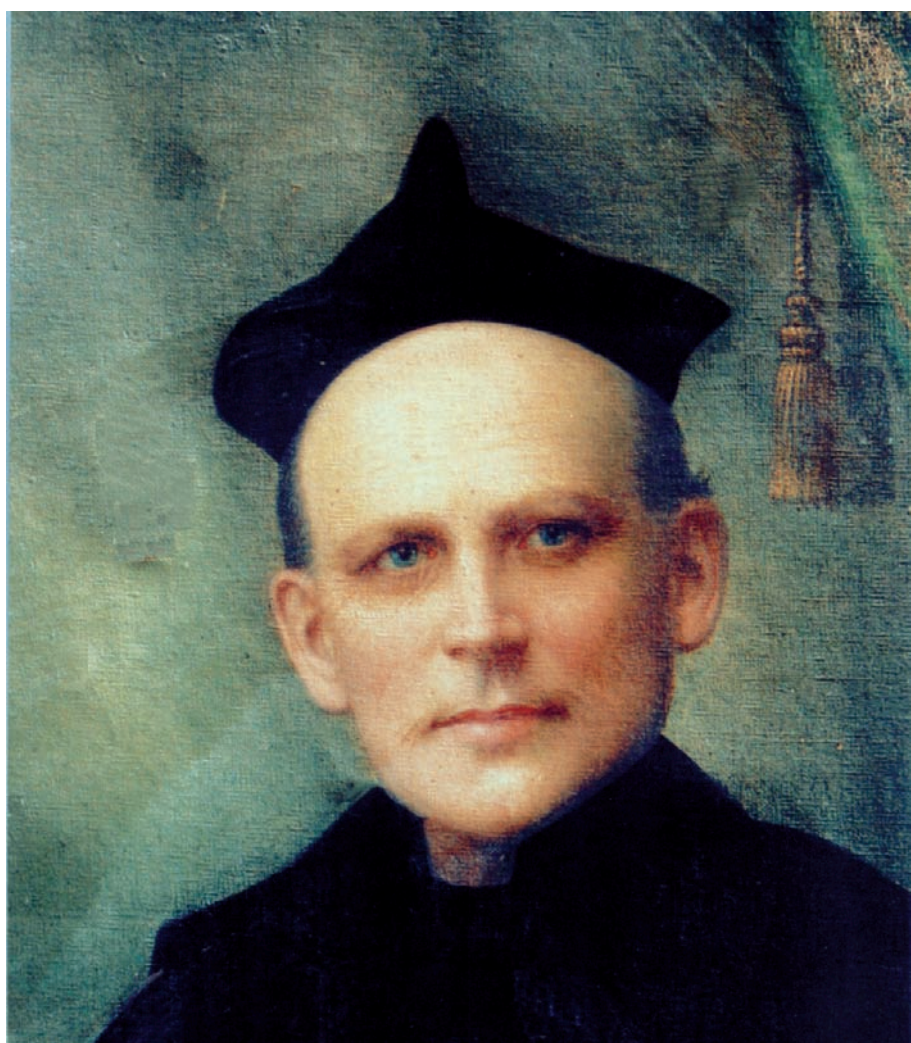
F. Xavier Parés Saltor
Delegat diocesà de Litúrgia d'Urgell
xpires@bisbaturgell.org

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Beat Antoni Maria Schwartz

- ✓ Nascut a Baden, Àustria, l'any 1852
- ✓ Va atendre les necessitats materials i espirituals dels obrers
- ✓ Fundador dels Obrers Cristians de Sant Josep de Calassanç
- ✓ Va morir a Viena l'any 1929
- ✓ Beatificat el 1998 per Joan Pau II

Aquest beat austríac de família pobra va estudiar amb els escolapis i durant tota la vida va tenir una gran devoció a sant Josep de Calassanç. En sentir la vocació sacerdotal va entrar al seminari diocesà i va ser ordenat l'any 1875. Al cap de poc temps va ser nomenat capellà de l'hospital de les Germanes de la Caritat a Viena, on va poder conèixer la dura realitat dels obrers.

El beat Anton Maria Schwartz va comprendre que no es podia desatendre la classe treballadora perquè, tal com deia ell, «si l'Església no aconsegueix portar els obrers a Crist, la societat s'allunyarà per sempre de Crist». Amb l'objectiu, doncs, d'ajudar materialment els treballadors de les fàbriques i formar-los espiritualment, l'any 1889 va fundar la congregació dels Obrers Cristians de Sant Josep de Calassanç. D'aquesta manera s'avançava a l'esperit d'obertura a la classe treballadora que va propugnar pocs anys després Lleó XIII amb l'encíclica *Rerum novarum*. Dins de la mateixa Església no tothom va veure bé l'activitat del beat, però ell, per amor a Crist i als germans, es va dedicar a aquesta causa la resta de la seva vida.

La Diputació de Barcelona i l'Abadia de Montserrat rehabiliten el Monestir de Santa Cecília

El nou monestir s'ha convertit en l'Espai d'Art Sean Scully i el nou Institut d'Art i Espiritualitat de Santa Cecília de Montserrat

Altar major amb l'obra de l'artista Sean Scully

El Monestir de Santa Cecília de Montserrat i els edificis annexos s'han rehabilitat íntegrament gràcies al conveni signat entre la Diputació de Barcelona, que ha subvencionat les obres, i l'Abadia de Montserrat, propietària del conjunt arquitectònic.

El nou Espai d'Art Scully, adscrit al Museu de Montserrat, alberga el conjunt artístic realitzat pel pintor d'origen irlandès i resident a Nova York, Sean Scully. A l'interior de l'església romànica de Santa Cecília de Montserrat, fundada l'any 945, hi ha sis pintures de gran format, vuit vitralls, tres pintures al fresc, un reraltar de cristall, tres creus de vidre i quatre canelobres, tots ells elaborats per Scully. L'espai compta també amb un centre d'interpretació introductori dedicat a la història de Santa Cecília i a l'art de Sean Scully.

Sean Scully, que fa uns anys va visitar el Monestir de Santa Cecília, i el Pare Laplana, director del Museu de Montserrat i de l'Espai d'Art, es van plantejar la possibilitat de recuperar el conjunt arquitectònic per crear un nou espai artístic, en el context de Montserrat, com a focus impulsor d'una important activitat cultural. Així, l'artista hi exposa la seva sèrie Holly, dedicada a la seva mare, i ha pintat uns morals cilíndrics per als absis romànics, amb

la voluntat que esdevinguin veritables retaules del segle XXI. Cal recordar que Scully va donar a Montserrat l'any 2010 l'obra La Muntanya d'Oisín, que es pot veure actualment al Museu de Montserrat.

En paral·lel, el Museu de Montserrat ha fundat l'Institut d'Art i Espiritualitat Sean Scully, amb l'objectiu de dinamitzar l'espai d'art tot proposant activitats —sessions de meditació silenciosa, conferències, audicions musicals, concerts,

Sean Scully agraeix durant la inauguració la llibertat que ha tingut a l'hora de crear la seva obra al nou Monestir de Santa Cecília

lectures o recitals de poesia— dedicades a divulgar els vincles entre l'art i l'espiritualitat. L'Institut compta amb el suport de destacades personalitats del món de la cultura, com el mateix Sean Scully, Bill Viola, Pilar Parcerisas, José Corredor-Matheos, Àlex Susanna, Daniel Giralt-Miracle, Narcís Comadira, David Jou i molts d'altres. L'Institut iniciarà la seva activitat la propera tardor.

Fotos: Judit Contreras / Diputació de Barcelona

Carles Taché, galerista de Sean Scully, l'artista i el pare Josep C. Laplana, director del Museu Episcopal de Montserrat i de L'Espai d'Art

Tarraconense

Catalunya respon a la crida del Papa

Les diòcesis de Barcelona i Terrassa ja han ofert espais per acollir refugiats sirians

Redacció

«Davant de la tragèdia de desenes de milers de pròfugs que fugen de la mort per la guerra i la fam, i es posen en camí cap a una esperança de vida, l'Evangeli ens crida a ser "pròxims" dels més petits i abandonats. Ens crida a donar-los una esperança concreta. No només a dir: "ànims, paciència!"... L'esperança és combativa, amb la tenacitat de qui va cap a una fita segura.»

El darrer Àngelus del Papa ha estat d'allò més concret. Davant del drama dels refugiats, que avui colpeja la consciència de tot Europa, el Sant Pare ha demanat als fidels que fugin de les abstraccions i exerceixin una solidaritat ben concreta: «A les portes del Jubileu de la Misericòrdia, faig una crida a les parròquies, les comunitats religioses, els monestirs i els santuaris de tot Europa perquè expressin la concreció de l'Evangeli i acullin una família de pròfugs. Un gest concret en preparació de l'Any Sant.» I ha afegit: «Que cada parròquia, cada comunitat religiosa, cada monestir, cada santuari d'Europa hostatgi una família, començant per la meua diòcesi de Roma.»

Francesc s'ha adreçat també directament als seus germans bisbes d'Europa, perquè a les seves diòcesis responguin i sostinguin aquesta crida, «tot recordant que la misericòrdia és el segon nom de l'Amor: "Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu".» A Catalunya la resposta no s'ha fet esperar. Abans fins i tot que el Sant Pare fes aquesta crida tan concreta, l'arquebisbat de Barcelona va anunciar que acollirà famílies de refugiats al Seminari Menor de la Conreria. En un comunicat fet públic el 4 de setembre passat, el cardenal Lluís Martínez Sistach ha demanat «als diocesans, famílies i institucions que tinguin una actitud d'acolliment i que ajudin aquests germans necessitats». Ha demanat també a «les parròquies i comunitats que preguin perquè desapareguin les causes que provoquen fonamentalment les migracions actuals: les guerres i la manca de treball en els llocs d'origen».

Segons ha informat l'arquebisbat, des de fa uns quants mesos Càritas diocesana de Barcelona «ha anat donant suport econòmic a moltes famílies de refugiats en situacions vulnerables que estan gestionant les seves demandes d'asil i ofereix els seus recursos per pal·liar les situacions de patiment d'aquestes persones i famílies».

Era foraster i em vau acollir

La diòcesi de Terrassa, amb el seu bisbe al capdavant, també ha respost amb diligència a la crida del Papa i ha

FRANCESC:
«Que cada parròquia, cada comunitat religiosa, cada monestir, cada santuari d'Europa hostatgi una família»

anunciat que «posarà diversos espais i equipaments a disposició de les institucions públiques de la Generalitat de Catalunya i dels ajuntaments de les comarques del Vallès Occidental i Oriental, per tal de contribuir en l'atenció dels refugiats que arribin a Catalunya a causa de la greu crisi humanitària que estan patint ciutadans de diferents països afectats per la situació».

El bisbat egarenc ha encomanat a Càritas diocesana de Terrassa la coordinació de l'acollida i l'acompanyament de les persones refugiades que es cregui oportú d'atendre. El bisbe, Mons. Josep Àngel Saiz, ha manifestat «la seva commoció i preocupació per la situació d'aquestes persones» i ha demanat «a la nostra ciutadania i a les institucions que els tinguem presents

en les nostres pregàries». «Fidels a les paraules de Crist —acaba dient el comunicat de Càritas diocesana de Terrassa—, volem atendre els nostres germans amb la dignitat que es mereixen, veient en ells el mateix Crist, fent realitat el missatge de l'Evangeli: "Tenia gana i em donàreu de menjar, tenia set i em donàreu de beure, anava despullat i em vau vestir, era foraster i em vau acollir..." (Mt 25, 35-36).»

Arreu de l'Estat espanyol, moltes altres diòcesis s'han sumat a la crida solidària de Francesc i ja han anunciat mesures extraordinàries per donar resposta a la crisi dels refugiats. A Madrid, València, Màlaga o Santiago de Compostel·la ja hi treballen de valent per oferir la millor atenció i acollida possible als pròfugs que puguin arribar. La mateixa CEE, a través de la seva comissió de Migracions, s'ha mostrat rotunda davant dels actuals reptes urgents: «Cal posar-se dins la pell de l'altre per entendre quines esperances i desitjos els mouen a deixar la seva terra, la seva família, els llocs coneguts; de quines situacions volen escapar.» «Ens unim, un cop més, al clam de tantes organitzacions i comunitats cristianes, als homes i dones de bona voluntat, que se senten interpel·lats per aquesta dramàtica realitat que ens arriba al cor. No volem restar en el silenci per no ser còmplices de la indiferència i l'exclusió que denuncia el papa Francesc.»

Fa dos anys, la Conferència Episcopal ja va demanar al Govern espanyol l'acollida a Espanya d'algun grup de refugiats sirians: «Reiterem la nostra petició de la més àmplia generositat en aquest moment, per a l'acollida dels que demanen refugi i acollida

de manera urgent. Demanem també la comprensió i col·laboració de tots els ciutadans, alhora que oferim la de les nostres comunitats i centres d'acollida. Els cristians tenim per raons humanitàries i evangèliques un especial deure de justícia i caritat, distintiu de la nostra condició.»

Plataforma d'Entitats Cristianes

No només els bisbes i les diòcesis, sinó moltes entitats i associacions d'Església, juntament amb els particulars, s'han aixecat convençuts per respondre a aquesta situació dramàtica. Des de la Plataforma d'Entitats Cristianes amb els Immigrants, que aplega una vintena d'organitzacions cristianes catalanes que treballen entorn del fet migratori, es reclama que es «revisin en profunditat les ineficients polítiques d'immigració i asil europees i, en lloc de centrar-se en el control i la por, posin en el centre la protecció de les persones, els drets humans i la integració social, estableixin vies legals d'accés a Europa i impulsin decididament polítiques coherents de cooperació al desenvolupament i de promoció de la democràcia i la pau en el nostre entorn i arreu del món.»

Al mateix temps, la Plataforma ha fet «una crida a les institucions i governs de Catalunya, Espanya i Europa per tal que posin en marxa plans d'emergència per a l'acollida humanitària d'aquestes persones, procedents majoritàriament de països que pateixen greus conflictes armats (Síria, l'Afganistan, l'Iraq, Líbia...) als quals Europa no és aliena».

Tarraconense

Nota dels bisbes de Catalunya davant les eleccions al Parlament 2015

1. Tenint present que les properes eleccions al Parlament de Catalunya poden tenir una notable importància històrica, en tant que deixebles de Jesucrist i pastors de l'Església catòlica, arrelada des dels primers temps del cristianisme a la nostra terra, volem contribuir a la reflexió dels ciutadans de Catalunya, amb la llum que ens ve de l'Evangeli de Jesucrist, conscients que estan en joc qüestions decisives a nivell institucional, polític i social. En el marc democràtic, creiem que també la nostra veu, exposada amb esperit de servei, pot enriquir el debat actual sobre el present i el futur del nostre país.

2. Continua tenint vigència el que vam afirmar sobre la identitat nacional de Catalunya en el document *Arrels cristianes de Catalunya* de 1985, i que vam recollir el 2011 en el nostre document titulat *Al servei del nostre poble*.

Per això manifestem el nostre amor a la pàtria catalana, a la qual l'Església ha volgut servir des dels seus inicis, i el nostre respecte per la legítima diversitat d'opcions que se sotmetran a votació.

3. Constatem que, amb el pas del temps, s'ha fet encara més palès i ha pres més intensitat allò que vàrem dir abans de les eleccions al Parlament de Catalunya del 2012. Aquests darrers anys s'han manifestat nous reptes i noves aspiracions, que afecten la forma concreta com el poble de Catalunya s'ha d'articular i com es vol relacionar amb els altres pobles germans d'Espanya en el context europeu. No toca a l'Església proposar una opció concreta, però sí que defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels

Defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles

Recordem el deure de tots els ciutadans a participar activament en les eleccions com una manera d'exercir la pròpia responsabilitat en la recerca del bé comú

Entre tots haurem de continuar potenciant la convivència de la societat catalana dins la pluralitat d'idees, conviccions, opcions i sentiments

pobles, i que recerquin amb constància la pau i la justícia.

4. Recordem el deure de tots els ciutadans a participar activament en les eleccions com una manera d'exercir la pròpia responsabilitat en la recerca del bé comú, i encara més en un moment crucial com el que estem vivint, que pot tenir conseqüències de llarga durada. Per això, cal que cadascú expressi per mitjà del vot les pròpies opcions, tenint present els grans valors que han d'estructurar la societat, com són el respecte als drets de les persones, de les famílies i les institucions, així com l'honestetat i la transparència de la gestió pública; i la regeneració de la política, pensada amb visió àmplia, i que prioritzi la justícia i l'atenció als més febles i als que sofreixen el pes de la crisi econòmica.

5. Entre tots haurem de continuar potenciant la convivència de la societat catalana dins la pluralitat d'idees, conviccions, opcions i sentiments, cosa que vol dir animar la construcció d'una societat democràtica, solidària, acollidora amb els emigrants, respectuosa amb totes les sensibilitats i defensora de les llibertats. Caldrà continuar treballant per eradicar els efectes perniciosos de la crisi econòmica, cercant camins que permetin millorar la situació de tanta gent que viu en l'atur, en l'estretor, en la pobresa o en la marginació.

6. Demanem a la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya, que intercedeixi perquè el nostre poble sàpiga discernir bé les seves opcions i trobi camins per construir un futur més just i més frater, obert solidàriament a la realitat dels altres pobles del món.

Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda
T 93 318 14 95
F 93 412 44 45
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer
T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08030 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

«L'educador cristià és un formador de persones»

Mercè Cols Catasús Formadora dels futurs mestres de Religió

Carme Munté

Aprofitant que som a les portes de l'inici d'un nou curs escolar, volem reflexionar sobre la professió i la vocació de mestre. En parlem amb Mercè Cols Catasús, professora de la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna-URL i formadora dels futurs mestres de Religió.

Què caracteritza un bon mestre?

Un bon mestre ha de posar la persona al centre de l'acció educativa, fet que implica posar l'infant en el centre de la relació pedagògica. Ha d'estimar l'alumne i establir-hi uns vincles afectius forts; l'ensenyament té a veure amb l'amor, que implica confiança, reconeixement de l'altre i respecte. Un bon mestre, doncs, estima i té cura dels alumnes; els acull, els escolta i els acompanya en el seu creixement atenent la seva singularitat. A banda, ha de ser una persona amb un compromís ferm amb la professió, implicada amb la seva feina i capaç de reflexionar sobre la seva acció.

Vostè és formadora de mestres de Religió. Què és el més important que els vol transmetre?

Globalment, el que significa ser i fer de mestre de religió catòlica a l'escola emfasitzant la importància de la dimensió vocacional i professional. Això vol dir ajudar a madurar la seva vocació, a fer el seu procés de reflexió com a futurs mestres. Més concretament, vull acompanyar aquests futurs mestres en la seva formació per capacitar-los en una pràctica reflexiva, crítica, integradora i innovadora de l'ensenyament de la religió catòlica a l'escola. Una classe de religió catòlica amb un plantejament inclusiu de la diversitat d'experiències religioses i amb una orientació que afavoreixi i que fomenti el diàleg interreligiós. En aquest sentit, oferir-los una bona formació teològica, pedagògica i didàctica per a l'acostament dels continguts de la tradició cristiana a l'aula. I tot això sense descuidar la dimensió ètica.

Educar per fer o educar per ser?

No m'agraden gaire aquestes disjuntives, tot i que a mi em sembla que, fonamentalment, educar és formar per ser. De tota manera, trobaria més encertat que ens plantegegés una opció més integradora; m'agrada més parlar d'educar un ser i un fer per créixer, per créixer com a persones—amb totes les dimensions i capacitats—; d'un ser i un fer pels altres i amb els altres—els companys, els mestres, la comunitat, el barri; i, és clar, un ser i un fer que s'obre a la transcendència. Per aconseguir-ho, l'educació ha de posar al centre de la seva acció el respecte a les persones—en aquest cas als infants i als joves—, i que els mestres i educadors els acompanyin

Mercè Cols, al centre, rodejada dels seus alumnes.

Un bon mestre estima i té cura dels alumnes; els acull, els escolta i els acompanya en el seu creixement atenent la seva singularitat

perquè despleguin totes les seves dimensions i facultats.

Què ha de caracteritzar un educador cristià?

Un educador cristià contribueix a la formació integral de la persona, és un formador de persones: nens i nenes, homes i dones; i aquesta tasca sobrepasa amplament la tasca de simple docent.

Això vol dir que ha de cultivar la seva vocació amb responsabilitat per respondre al que se li sol·licita i ser evangeli en acció—tant amb la paraula com quan en dona raó—. En aquest sentit, ha de ser testimoni de la bona notícia de la fe, d'una fe viscuda, compromesa i propera. Això implica tenir un compromís i una sensibilitat social per fer realitat una comunitat

més amorosa, una capacitat per comunicar la cultura i un respecte per les conviccions dels alumnes i d'altres companys educadors.

Quin és el llegat més important que vol deixar als seus alumnes?

Primer que res que s'estimin els alumnes, que visquin amb il·lusió, alegria i esperança la professió i que tinguin clar que val la pena ser mestre!

Amb el meu acompanyament i guiatge m'agradaria haver-los ajudat a madurar la sensibilitat pedagògica, que tinguin una mirada atenta i una bona capacitat de reflexió. Que hagin pogut construir un sentit de l'educació i que, sobretot, el visquin. Vaja, que la formació que han rebut com a mestres hagi estat innovadora, reflexiva, crítica, suggeridora, útil i oberta a noves perspectives. I, evidentment, que el meu testimoni hagi estat un testimoni de fe evangèlic, obert i amable.

L'educació a Catalunya treu bona nota?

Aquest és un tema amplíssim i amb molts matisos. Per mi l'educació ha de ser una prioritat de país. És un motor de progrés i de transformació social; un pilar de convivència i cohesió social, en definitiva, un eix vertebrador. Entenc que el sistema educatiu és una eina per combatre les desigualtats i les situacions de vulnerabilitat en què viuen molts infants i les seves famílies. Necessitem una bona educació i una bona escola per avançar cap a la igualtat d'oportunitats des d'un

principi d'equitat per minimitzar el risc de fractura social.

Faci una proposta per apujar el nivell!

Les propostes per apujar el nivell de l'educació a Catalunya poden ser moltes i diverses, però des del meu punt de vista les resumiria a: prestigiar el professorat, això vol dir prendre en consideració la professió de mestre; posar l'accent en una educació més humana, que tingui cura i atengui els infants i potenciar l'escola inclusiva; no descuidar el cultiu de les humanitats ni l'educació artística; treballar per una escola democràtica on tothom estigui implicat; destinar-hi més recursos—tant materials com humans—, etc.

La religió catòlica ha de ser present a l'escola? Si l'orientació és cultural, no seria més adient canviar el nom de l'assignatura?

Sí, i tant! El model és el d'un ensenyament confessional, però no hauria de ser catequètic ni doctrinal. Pot ser confessional, però cultural, escolar i per a tots—com era la proposta que l'any 1979 els bisbes espanyols van proposar a les *Orientaciones Pastorales para la enseñanza religiosa escolar*. Cultural perquè l'escola és un espai de diàleg, és un lloc de trobada amb la cultura i una de les finalitats és la transmissió crítica de la cultura; aleshores, des de la classe de religió catòlica s'ha d'oferir aquesta trobada amb els continguts culturals de la tradició cristiana (diàleg fe-cultura). Pel que fa al canvi de nom, això ja fa referència a un debat més ampli.

Opinió

Era foraster i em vau acollir

Armand Puig i Tàrrach

Degà de la Facultat de Teologia de Catalunya

«Era foraster, i em vau acollir» (Mateu 25,35). Aquesta és una de les sis paraules que Jesús, el rei de l'univers, adreça als qui estan aplegats a la seva dreta. És l'hora de l'anomenat «judici final», el gran esdeveniment que tanca la història humana i l'obre a una dimensió de novetat i d'eternitat. És la Pasqua eterna, celebrada en la Jerusalem definitiva, l'hora de les nocces de l'Anyell. En aquell moment de trànsit entre el món present i el món futur, s'escolten les paraules del qui ha rebut tota autoritat al cel i a la terra i que, per tant, discerneix amb ple coneixement de causa. Jesús, crucificat i ressuscitat, parla a gent de «tots els pobles» (v. 32), en grec *panta ta ethnê*, és a dir, gent de totes les ètnies del món i, en conseqüència, de totes les religions. Els cristians, aquell «poble» (*ethnos*) que, segons Mateu 21,43, ha de donar fruits propis del Regne, també hi és. La seva presència és del tot especial, ja que és un poble que coneix el Rei que parla, més encara, que el reconeix com a Senyor i Salvador. Ara bé, aquest poble queda integrat dins els altres pobles, com un de més, ja que el criteri del Rei no és la pertinença a un poble determinat sinó allò que cada persona haurà fet en relació amb els que ell anomena «els germans meus més petits» (Mateu 25,40).

La capacitat de ser misericordiós és, doncs, l'agulla de la balança del Rei i Senyor que aplega tots els pobles de la terra quan la història es clou. I, alhora, és l'agulla de la balança que sospesa i interpel·la cada deixeble de Crist en el temps present, en l'ara i en l'aquí. L'expressió «judici final» és de caire escatològic i, per tant, s'aplica al futur i al present, ja que el terme «final» significa «definitiu», «decisiu». Cada dia som jutjats, perquè cada dia la salvació que hem rebut es verifica en les nostres vides. El text de Mateu 25,31-46 es refereix, doncs, al dia a dia, ja que és ara i aquí que Jesús s'identifica amb els més petits, amb aquells que són forasters i han de ser acollits. Ell afirma: «a mi m'ho feïeu» (v. 40). Seria fàcil reescriure les paraules de Jesús i passar-les al temps present. Aplicant-les al cas dels forasters, que ara ens ocupa, és com si Jesús digués: «Cada vegada que acolliu un foraster, m'acolliu a mi mateix».

Però tornem al grec. El terme «foraster» és la traducció de *xenos*, és a dir, «estranger», «foraster» —d'aquí el substantiu «xenofòbia» («odi a l'estranger»). La traducció «foraster» pretén incloure tant els qui són d'un altre país (els estrangers) com els qui, essent del propi país, poden ser equiparats als estrangers (els forasters, «gent de fora»). En això, l'Evangeli és taxatiu: cap ombra de xenofòbia no pot entelar les paraules i els fets dels qui el segueixen, sobretot si aquests són pastors del poble de Déu. Ben al contrari, si acollir un estranger és aco-

«L'emergència humanitària és tan greu que l'egoisme dels estats esdevé una agressió a la humanitat»

«Europa sembla perdre allò que l'ha feta gran i que prové de la seva arrel cristiana: la cura de l'altre»

llir Jesús, llavors té un valor semblant posar-se a pregar davant el Santíssim i atendre un foraster / estranger a la porta de l'església. I és que, com agrada de recordar al papa Francesc, «la carn de Crist són els pobres». En aquest punt ens hem de fer violència. Els estrangers poden ser incòmodes, exigents, insistents, fins i tot malcarats i aprofitats. Podem, doncs, jutjar-los amb una punta d'indignació (fins i tot justificada), o bé podem mirar-los com el samarità va mirar l'home ferit a la vora del camí, del qual desconeixia la identitat: era ben bé un «foraster», aquell home! Dit d'una altra manera, podem deixar-nos endur per aquells sentiments que, de manera espontània, ens porten a jutjar i condemnar l'altre, o bé podem deixar-nos atrau-

re pels sentiments de Crist Jesús, els quals fonamenten l'Evangeli de la misericòrdia.

Aquest és, també, el dilema, avui, a Europa: aixecar filats amb punxes a les fronteres dels estats o bé donar visats per raons humanitàries, que permetin el pas cap als països o territoris que tinguin preparat l'acolliment dels qui ho han perdut tot. Les imatges d'aquests dies sacsegen l'ànima d'Europa. Les llargues files de persones, la majoria joves —els vells s'han hagut de quedar a casa—, amb nadons i infants petits als braços, que fugen de la guerra i del mal viure, recorden l'exili esgarriat de l'any 1939 a casa nostra. També el recorden les corrues de soldats alemanys presoners, caminant per la neu i deportats a Sibèria l'any 1945. La tràgica història de les barcases-taüt al Mediterrani o dels camions-taüt trobats a Àustria fan pensar en els búnkers de càstig dels *lager* nazi, on les persones morien consumides per la fam —així va morir sant Maximilià Kolbe, en la cel·la 18 d'Auschwitz—. Nosaltres, ciutadans d'aquesta Europa del 2015, que coneixem els fets, no podem mirar-nos els com qui es mira un documental que narri històries d'altres temps. La consciència europea, empeltada de cristianisme, ha de reaccionar. No s'hi valen excuses, de l'ordre que siguin. L'emergència humanitària és tan greu que l'egoisme dels estats esdevé una agressió a la humanitat.

Els qui se'n van de casa seva no ho fan perquè sí. Els qui abandonen Síria, Afganistan, Palestina o Somàlia deixen enrere països destrossats per la guerra i/o el terrorisme. Els qui fugen d'Eritrea s'escapen d'un país atenallat per un règim que persegueix els propis ciutadans. Els països del voltant han

fet el que han pogut: el Líban, per exemple, l'últim país de la regió on no hi ha una guerra oberta i on les religions conviuen, ha acollit un milió de refugiats (sobre una població d'uns quatre milions i mig de persones). Mentrestant, els països d'Europa discuteixen les «quotes» de refugiats (40.000 persones), com qui debat sobre mercaderies perilloses. L'ànima d'Europa no pot quedar hipotecada i, a la llarga, desfigurada per fets com aquests. L'humanisme és un dels signes de la identitat europea que ha arribat al món sencer, i ara Europa sembla perdre, amb una xenofòbia explícita o implícita, allò que l'ha feta gran i que prové de la seva arrel cristiana: la cura de l'altre.

El compromís de tots i cadascú va més enllà dels límits de les pròpies comunitats. La responsabilitat dels pastors del poble de Déu i de tots els cristians passa per l'anunci i la posada en pràctica de l'Evangeli de Jesús *sine glossa*, és a dir, en el seu estat pur i primigeni. Les consideracions geopolítiques ens ajuden a entendre la situació i hem de conèixer-les, però el discurs cristià es fonamenta sobre la Paraula de Déu —som homes de la Paraula!—, i l'Evangeli parla ben clar. En aquest sentit, reconstituir l'ànima d'Europa és una tasca necessària, i una de les maneres de fer-ho és deturar amb la força de la Paraula una xenofòbia —sovint, latent, no formulada com a tal— que és contrària a l'Evangeli de Jesús. El Senyor ens diu: «Era foraster, i em vau acollir». Aquest és el nostre principi, el nostre punt de partença. Cada deixeble de Jesús ha de treballar, a tots els nivells, a favor d'aquest Evangeli de l'acolliment generós, i preparar d'aquesta manera el proper Any Sant de la Misericòrdia.

Melodies carmelitanes per oxigenar l'ànima

El grup Cor Nou presenta el seu nou disc «Aires del Carmelo»

Samuel Gutiérrez

Els sants del Carmel acompanyen des de fa molts anys el camí de fe de l'Anna Ludevid i l'Immanuel Elgström. No en va el seu viatge de noces el van fer per terres de Castella seguint les petjades de *la santa andariega*. Ara, en homenatge a ella i els seus fills espirituals, Cor Nou presenta el disc *Aires del Carmelo*, amb set cants de santa Teresa de Jesús, quatre de sant Joan de la Creu i un de santa Teresina. Són melodies fetes des de la pregària i per a la pregària. Melodies que oxigenen l'ànima i que esdevenen un complement ideal per viure amb més intensitat encara l'Any Jubilar Teresià. Podeu adquirir el nou disc a través de cornou@cornou.net o en llibreries especialitzades.

Com va sorgir la idea de cantar santa Teresa?

A Cor Nou ja fa molts anys que ens acompanyen els escrits dels sants del Carmel: santa Teresa, sant Joan de la Creu, santa Teresina... Alguns d'aquests textos ja els teníem musicat i d'altres són composicions recents. Arran de l'any de gràcia del V Centenari del naixement de santa Teresa, aquesta faceta de Cor Nou se'ns ha accentuat d'una manera especial. De fet, ja havíem ofert petits concerts íntims i privats d'aquesta temàtica que sempre han estat moments forts d'oració. Ens ha semblat que santa Teresa ens empenyia ara a comunicar a través d'un CD aquesta experiència.

Què han significat i signifiquen per a la vostra vida aquests sants del Carmel?

La gràcia de l'espiritualitat carmelita no l'hem cercada humanament sinó que ens ha vingut a l'encontre. No és fruit d'una reflexió sinó que s'ha «creuat» en la nostra vida. Ja fa 23 anys que el nostre viatge de noces va ser per Castella tot seguint els passos de santa Teresa i sant Joan. Els escrits i poemes d'aquests tres doctors de l'Església —inclosa santa Teresina— són un aliment i llum espiritual. Ells ens fan intuir la immensitat de l'ànima humana i la presència de Déu en ella. Ens fan visible allò que és invisible.

Heu titulat el CD *Aires del Carmel*. És una música per «respirar»?

Realment ens agradaria que fos així... Quan Isaïes era a la muntanya, Déu es va manifestar en un vent suau (1R 19,9ss). Per conèixer Déu no sempre calen les grans tempestes sinó que Déu sovint parla en veu baixa. Des del Carmel rebem aquesta brisa suau de l'Esperit Sant a través dels poemes i la música. Tothom pot «oxigenar-se» amb aquestes melodies orants.

Per què aquests versos i no altres?

Ens ha estat difícil escollir els temes perquè en tenim molts. Al final, el criteri ha estat el de seleccionar

Immanuel Elgström i Anna Ludevid, membres de Cor Nou.

«La gràcia de l'espiritualitat carmelita s'ha creuat en la nostra vida»

«Els textos de santa Teresa transmeten la seva vivència real i parlen directament al cor»

originals... Ha estat difícil musicar santa Teresa?

No, en absolut, les melodies venien fàcilment tot pregant-les. Hem volgut posar la música al servei del text. Ha estat molt important el fet de respectar al màxim el text original malgrat algunes llicències musicals necessàries. D'altra banda, ens hem vist obligats a retallar-los per no fer-los massa llargs.

Preguen l'Anna i l'Immanuel amb aquests cants?

Sí, és clar! Aquests cants ens ajuden a pregar en un context de vetlles i recitals. Requereixen prendre's temps per anar entrant en l'oració interior. Ens agradaria suscitar en l'oient el desig de Déu, de cercar-lo en el seu interior, de tastar aquest Amor íntim de l'ànima, la presència del cel a la terra.

Com han estat els concerts-pregària que heu fet fins ara amb aquests cants?

Els hem fet en dos formats diferents. Un purament de pregària, és a dir, només amb cants i silenci, com el que vam fer al locutori d'un convent de Carmelites Descalces. I l'altre, resseguint la vida i espiritualitat de santa Teresa tot acompanyant els cants amb introduccions i unes projeccions d'imatges.

Quina acollida ha tingut en l'Orde del Carmel?

L'acollida ha estat molt positiva tant per part de les Germanes Carmelites Descalces com per la comunitat

Més informació a www.cornou.net

de Pares Carmelites. De fet ens han convidat a participar en diversos actes i celebracions de la família carmelitana a Catalunya, com ara el V Congrés d'Espiritualitat Carmelitana a Lleida.

En el V Centenari del naixement de santa Teresa uns quants artistes us heu animat a musicar-la. Entre ells, també, Amancio Prada, que ja havia musicat sant Joan de la Creu. Què té la santa que tant atrau ?

Malgrat que el castellà antic no és fàcil d'entendre, els textos de la santa transmeten la seva vivència real i alhora són un ensenyament teològic. És sorprenent veure que no sempre cal passar aquests textos primer per la intel·ligència sinó que poden parlar directament al cor. Fan despertar en l'oient el desig de Déu i l'alegria del seguiment de Jesucrist. Així ens hem trobat que, per a algunes persones, ha estat la música qui ha despertat en elles l'interès per conèixer més a fons els escrits i la teologia de santa Teresa de Jesús.

un ventall de diverses melodies que mostressin prou bé alguns aspectes d'aquesta espiritualitat i al mateix temps fossin atractives per a l'oient. Hem optat per set poemes de santa Teresa, quatre fragments per separat del Càntic Espiritual de sant Joan de la Creu i uns escrits de santa Teresina.

Heu respectat moltíssim els

Montserrat acull l'obra de Roger Ballen, on coexisteixen el dolor i l'esperança

«Fate» aplega fotografies de la realitat de les zones rurals i els suburbis a Sud-àfrica

Redacció
Montserrat

L'Espai d'art Pere Pruna del Museu de Montserrat acull fins al proper 12 d'octubre *Fate*, una mostra que reuneix trenta-cinc fotografies de les sèries més representatives de l'artista i fotògraf Roger Ballen (Nova York, 1950). Aquest artista destaca per retratar l'estranya i gairebé monstruosa realitat dels habitants de les zones rurals i dels suburbis a Sud-àfrica.

En el treball de Ballen coexisteixen el dolor i l'esperança. La seva exploració, que més que creativa és humana, l'ha portat a elaborar diferents sèries —cadascuna més abstracta que l'anterior— on persones, objectes i animals construeixen relacions torbadores i màgiques; atorga protagonisme a l'absurd per parlar de la fatalitat que viu i mor als ulls dels habitants d'aquests suburbis dia rere dia.

Des dels 13 anys, la fotografia ha

estat la passió de Roger Ballen. Quan els seus estudis de geòleg el van dur fins a Sud-àfrica als anys vuitanta, es va convertir en un tot i en el punt de partida d'una carrera que avui compleix més de trenta anys i que deixa com a resultat una de les obres fotogràfiques més commovedores i de segell únic al món dels últims anys. La mostra està coorganitzada amb la Galeria Senda de Barcelona.

Com afirma el P. Josep de C. Laplana, director del Museu de Montserrat, «Ballen és un artista que commociona; cada fotografia seva és un revulsiu que sotragueja la sensibilitat del burgès egoista que tots portem a dins, que qüestiona l'ansiosa recerca de confortabilitat, que és el motor de l'economia i de l'ideal de vida occidental».

El P. Laplana convida a veure l'exposició de Roger Ballen «amb uns ulls oberts a la dura realitat humana, ulls que indaguen, ulls afinats que cerquen afinitats, ulls compassius que ens facin créixer en humanitat».

Netejant, posem tots els sentits.

I ajudant als altres, també.

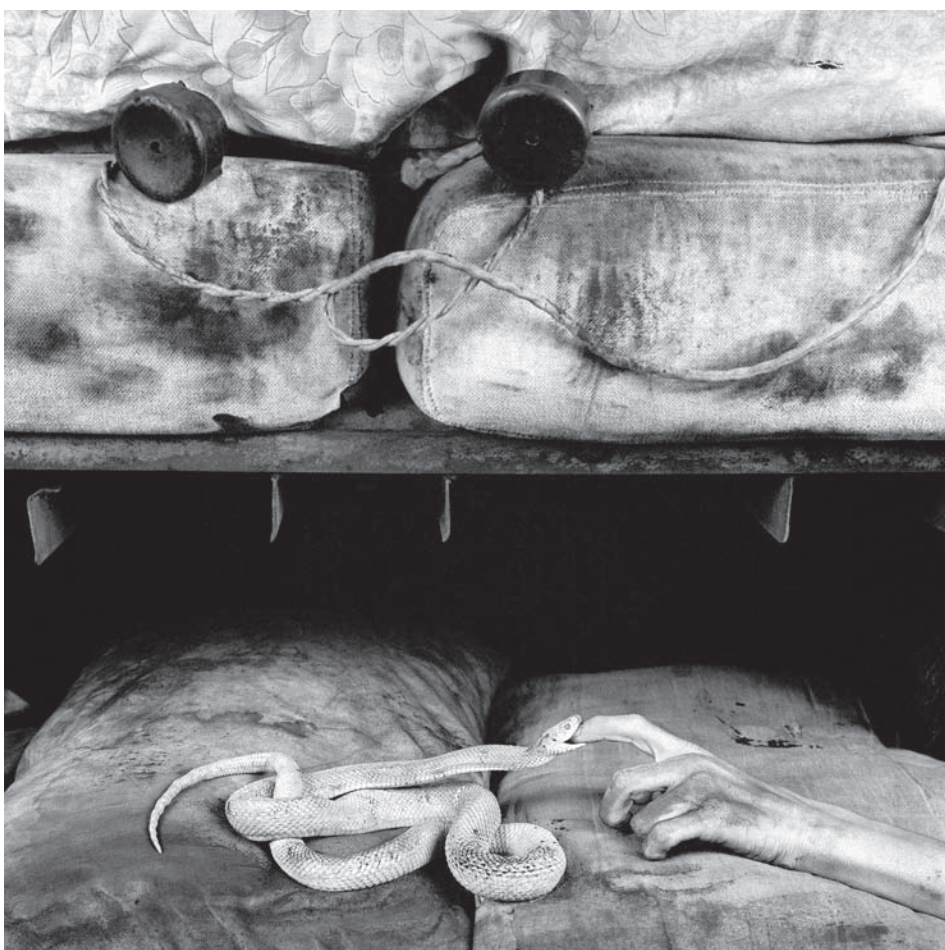
Després de 25 anys, LUNET és molt més que una empresa de neteja: som el partner de confiança en facility services dels nostres clients. Els oferim fins a 6 serveis diferents: **Neteja, D+D+D, Serveis Auxiliars, Jardineria, Manteniment** i, ara també, **Càtering**. I tot de forma totalment personalitzada i propera. Per això, netejant posem tots els sentits. I ajudant als altres, també. Perquè des de LUNET SOLIDARI contribuïm a netejar el món de pobresa, malalties, marginació... donant suport a projectes promoguts pels nostres clients, amb qui compartim valors. Si també vols ajudar entra a www.lunet.es o www.caritasbcn.org/ca/. Gràcies!

En col·laboració amb **Caritas** amigos de rimkieta
Un NO per a ningú.

NOVA ADREÇA
Carrer Can Pi, 17 3r (Abans Carretera antiga del Prat)
08908 l'Hospitalet de Llobregat (BARCELONA)

Cada fotografia seva qüestiona la recerca de confortabilitat, que és el motor de l'economia i de l'ideal de vida occidental

Es posa en marxa la restauració de la capella de Santa Tecla de la catedral de Tarragona

L'arquebisbat cerca suports econòmics per tal de finançar aquestes obres

Joan Boronat
Tarragona

L'arquebisbat i el Capítol de la catedral de Tarragona aposten per dur endavant les obres de restauració de la capella de Santa Tecla, situada en un dels laterals del temple catedralici.

Per emprendre aquest projecte, l'arquebisbat ha creat una Comissió de Patrocini, presidida pel vicari general i degà del Capítol Catedral, Mn. Joaquim Fortuny, que ha traçat una estratègia de mecenatge basada en set nivells de participació, on es pretén vincular tota la societat tarragonina.

Entre les obres que encara queden per completar l'acció restauradora del conjunt catedralici —en una cinquena fase, que inclou la rehabilitació del claustre i les capelles laterals—, la dignificació de la capella de Santa Tecla és quelcom que a l'arquebisbe Mons. Jaume Pujol l'amoïna, en el sentit que «amb una catedral restaurada no podem permetre que Santa Tecla tingui un estatge sumit en la deixadesa», i que requereix una ràpida intervenció.

El delegat per al patrimoni artístic, Mn. Antonio Martínez Subías, va informar detalladament de les patologies i degradació que pateix la capella que guarda la relíquia de santa Tecla. Les filtracions d'aigua i la humitat de la coberta han estat la principal causa de la degradació de la cúpula i dels contraforts. A l'interior s'han malmès les diferents peces de marbre, tant del terra com dels diversos elements decoratius, i els elements de mamposteria, fusta, vitralls emplomats i bronze.

Durant aquests mesos, la comissió encarregada ha aconseguit que els Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat de Catalunya es facin càrrec de la redacció i tramitació del projecte restaurador, valorat en uns 48.000 euros, contribuint així en l'objectiu que s'impulsa des de l'arquebisbat. El projecte bàsic i executiu «és a punt

d'enllestir-se», va subratllar Mn. Joaquim Fortuny, i tot fa pensar que es podria aprovar a finals d'aquest any.

La consecució de recursos econòmics és una qüestió que condicionarà l'inici dels treballs, tot i que es confia a poder fer-ho el 2016. De fet, la memòria bàsica del projecte calcula una inversió de 810.000 euros per fer front a la restauració de la capella.

En una primera fase s'arreglarà la teulada i la façana exterior; a continuació es reformarà la sagristia i les escales i, finalment, la part fonamental: l'interior de la capella.

Mn. Josep Maria Serra, encarregat de la recollida de fons per a la restauració, va exposar les set fórmules de col·laboració. Per a les grans empreses es demana una aportació de 30.000 euros; a les mitjanes, 18.000 euros, i a les petites, 10.000, unes quantitats variables segons les disponibilitats.

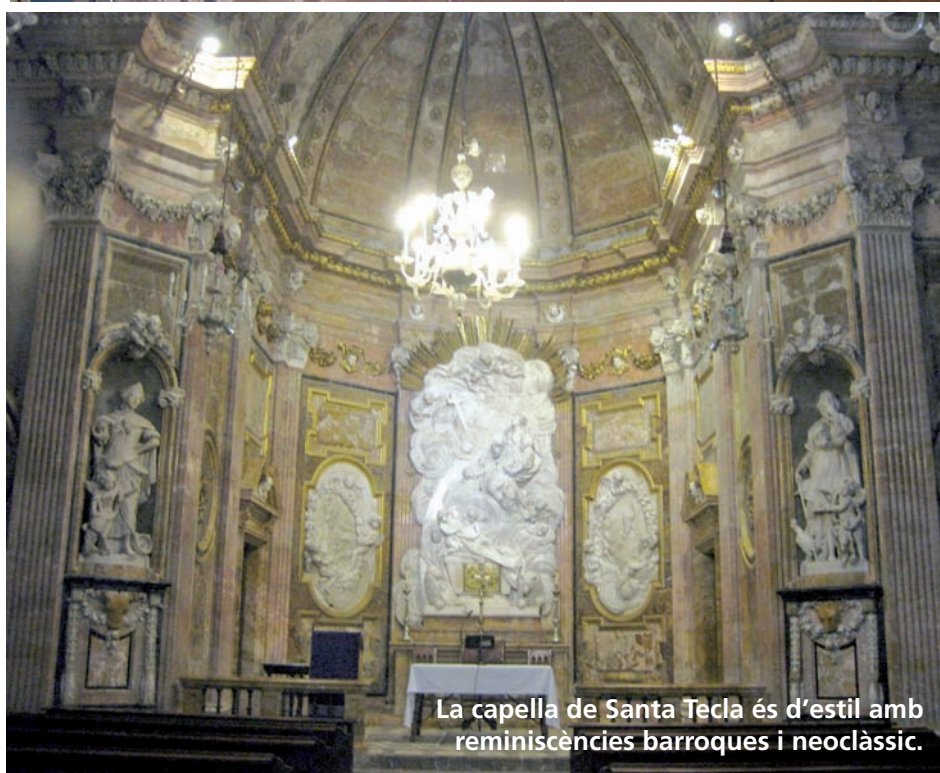
Per a les associacions o grups es proposa un ajut de 500 euros, i als ciutadans en general, una col·laboració de 25 euros. Aquests darrers rebran a canvi el carnet d'«Amic de Santa Tecla», amb el qual es podran beneficiar de descomptes en les visites a la catedral, a la tenda, al Museu Bíblic o en el preu de l'entrada per assistir als concerts programats per recaptar-hi fons.

Qualsevol persona pot ampliar la informació si accedeix al portal www.totspersantatecla.cat, presentat per Santi Grimau, responsable del departament de Mitjans de Comunicació Social de l'arquebisbat.

La capella de Santa Tecla es va construir per acollir la relíquia de la santa, que es custodia al braç reliquiari de plata, obra de Josep Rovira, realitzat cap al 1817. El projecte constructiu es va iniciar el 1760 i va finalitzar el 1775, durant les prelatures dels arque-

Roda de premsa per presentar el projecte restaurador.

La capella de Santa Tecla és d'estil amb reminiscències barroques i neoclàssic.

bisbes Jaume de Cortada i Juan Lario.

El disseny de la capella segueix les pautes del classicisme acadèmic. Cal destacar l'ús de materials nobles, com ara el jaspi de Tortosa i el marbre blanc. Els relleus de marbre, amb la

glorificació de santa Tecla i passatges de la seva vida, i les escultures, amb les virtuts cardinals —de reminiscència berniniana— són obra de Carles Sales. La reixa contemporània de la capella és obra d'Onofre Camps.

OS INVITAN AL PRE ESTRENO DE LA PELÍCULA

Francisco

EL PADRE JORGE

QUE TENDRÁ LUGAR EL PRÓXIMO 17 DE SEPTIEMBRE
A LAS 19:00 H EN LOS CINES FULL
(CENTRO COMERCIAL SPLAU DE CORNELLA)

ENTRANDO EN LA PÁGINA WEB WWW.RADIOESTEL.CAT PUEDES PARTICIPAR
PROMOCIÓN VÁLIDA HASTA EL 16 DE SEPTIEMBRE Y HASTA AGOTAR INVITACIONES.

Actualitats científiques

Ja s'ha pogut «veure» la llum d'un planeta de fora del sistema solar

Ja sabem que gràcies al telescopi *Kepler* en òrbita s'ha detectat l'existència de més de 200 exoplanetes, (o sigui planetes de més enllà del Sol) com ja hem explicat des d'aquesta pàgina més d'una vegada. Detectar no és veure'ls, és només deduir que hi són pel fet que fan disminuir la llum de l'estrella al voltant de la qual giren quan hi passen pel davant. La sensibilitat del *Kepler* arriba a captar les minves de lluminositat de només centmil·lèsimes. Per això se n'han descobert tants.

I encara hi hagué un altre mètode per detectar la presència d'un planeta de gran massa al voltant de la seva estrella: per les oscil·lacions o vaivens aparents de l'estrella a causa de la força de gravetat que el planeta exerceix sobre ella, ja que aleshores els dos astres s'influencien mútuament, fent que el planeta atregui també l'estrella. Naturalment d'aquesta manera només era possible que es poguessin trobar planetes de gran massa i molt propers a l'estrella. Així i tot se'n descobriren alguns: el primer va ser l'anomenat 51 Pegasi b, l'any 1995, a 51 anys llum de nosaltres.

Exoplaneta «51 Pegasi b» (ESA).

Per l'oscil·lació de l'estrella (la qual, per cert, és molt semblant al Sol) es pogué deduir que el planeta hi feia una volta cada quatre dies, per tant molt pròxim i, en conseqüència amb una temperatura superficial de més de 1000°, i una massa com la meitat del nostre Júpiter (que la té unes mil vegades més gran que la de la Terra) amb un volum més gran per ser gasós a aquesta temperatura tan alta.

Doncs bé, d'aquest planeta que ja feia 10 anys que es coneixia se n'ha

«vist» la llum. Com ha anat això? Curiosament no ha calgut el *Kepler*, s'ha pogut veure des de l'Observatori Austral Europeu, amb el seu telescopi de 3,6 metres de diàmetre. Com sabeu, la llum d'un focus lluminós s'enrogeix si s'allunya de l'observador i es fa blavenc si s'hi acostava (efecte Doppler) i això es pot veure en les ratlles espectrals de la llum que emeti. Precisament si sabíem que era de quatre dies el període de rotació del planeta era per aquestes oscil·lacions

de la llum de l'estrella en el seu vaivé. Ara bé, el planeta s'acosta i s'allunya més que l'estrella en el seu moviment orbital dels quatre dies. No podríem veure les seves corresponents ratlles planetàries en la llum que ens arriba més corregudes que les de la de l'estrella? En realitat la radiació lluminosa que rebem té una part, mínima però detectable, provinent del planeta. Mirem de captar-la. Això és el que es proposaren els de l'Observatori que hem dit. I ho aconseguiren!

Aquesta és la notícia que s'ha publicat a la revista *Astronomy & Astrophysics*, fent notar altres detalls que ara no cal comentar.

Amb aquest sistema s'espera poder detectar més llum de planetes amb el *Very Large Telescope* (VLT) de Xile. Es tracta de quatre telescopis de 8,2 metres de diàmetre, que s'acoblen i augmenten la seva potència com si en fossin un de sol. Si detecten més llums planetàries ja ho sentirem a dir...

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Tradicions remeieres

La camamilla i l'ungüent de la Divina Pastora

Avui reprenem la sèrie quinzenal de tradicions remeieres parlant de la camamilla (llat., *Matricaria chamomilla*; cast., *manzanilla*). La camamilla és una herba remeiera molt estimada per la medicina popular car gaudeix de propietats calmants del sistema nerviós i, sobretot, afavoreix la digestió. El religiós caputxí fra Jacint de Sarrià (†1778) escriví que de la flor de la camamilla se'n fa un oli molt bo «per a mitigar los dolores, y la decocción de la camamilla mitiga los dolores del ventrell y és bona per moltes enfermetats, dona ganas de menjar y té virtut de resoldrer»; (BHC, *De algunas herbas*, ff. 167-168).

La camamilla és una planta que trobem de manera espontània a les vores dels sembrats i també creix abundantment en erms i guarets situats en el nord-est del territori peninsular ibèric. De la camamilla només s'utilitza la infusió de les flors que cal haver collit en un dia serè i clar, i després fer-les assecar a l'ombra. El cèlebre metge de la Universitat Complutense, D. Andrés de Laguna (†1560), per la seva ban-

da, escriví sobre les propietats més desconegudes de la camamilla tot assenyalant que, també, «sana la ictericia y las enfermedades del hígado; y sirve su cocimiento de muy útil fomentación contra las pasiones de la vejiga» (cf., *Acerca de la materia medicinal*, III, 148).

En la tradició caputxina, per a l'elaboració del popular ungüent dit de la Divina Pastora —usat per cicatrizar les nafres— entre els elements

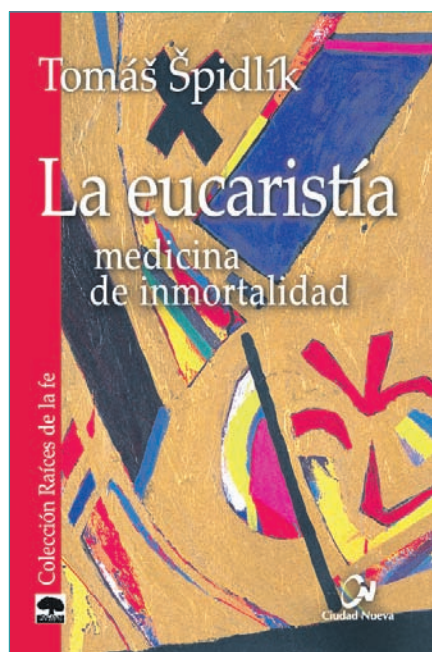
més destacats hi entrava una bona proporció de flor de camamilla: «Recepta per fer lo ungüent de la Divina Pastora. Posaràs quatre porrons de vi, del millor que trobis, en una olla nova de terrissa vernissada, y fes-ho bullir ab les herbes següents: romani (flor y fulles), roses vives, herba de tall, herba foradada [: pericó], hisop, consolva major, fumisterra, abundant flor de camamilla, sàlvia, flor d'orenga, flor de malva, brotònica,

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins

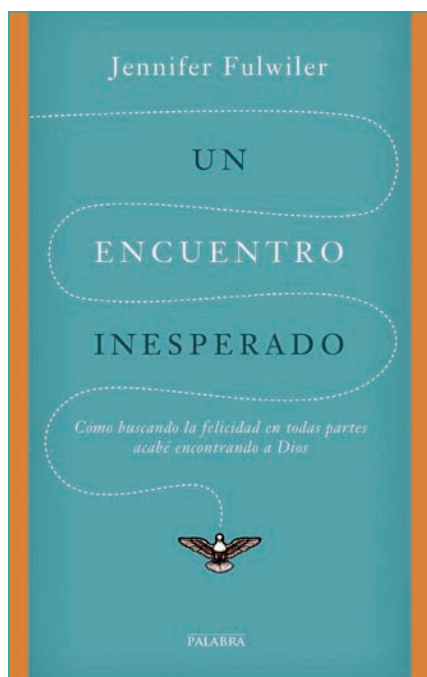
la segona pell del saüc, y tot junt ho faràs bullir ab el dit vi, ben tapat, fins que hagi disminuït les tres parts. Després tindràs a punt: greix de moltó una lliura, y ben picat el faràs fondre sol en un plat nou; quan sigui fos hi posaràs dues unces de pega negra, tres dracmes de pega grega, tres unces de mantega fresca, dues unces de cera nova, una unça de trementina, dues unces d'oli d'olives. Quan tot est serà ben fos, colaràs lo vi que ha bullit a les herbes ab un drap ben net de bugada que sigui de fil, l'expressaràs ben bé, y quan estigui ben exprmut ho tornaràs a tirar a l'olla y ho faràs bullir ab les grasses que tens foses en el plat. Taparàs bé l'olla y li faràs donar tres o quatre bulls. Ho treuràs del foc y l'endemà trobaràs l'ungüent tot crespant, y pots fer-ne una pilota. Guardaràs lo vi que queda a l'olla y el posaràs a una ampolleta de vidre, y ten-la ben tapada, que serà per rentar la part de la llaga»; (BHC, *Receptari*, s. f.). A l'article vinent us parlaré, si a Déu plau, de les propietats remeieres de l'ortiga.

TOMÁŠ ŠPIDLÍK
*La eucaristía, medicina de
inmortalidad*
Ciudad Nueva, 2015, 112 pàg.

Tot bevent dels pares de l'Església, el jesuïta Tomáš Špidlík ens fa veure com l'eucaristia es troba a l'arrel de totes les coses: l'Església, la resurrecció dels nostres cossos, la transformació dels cosmos, etc. «Medicina d'immortalitat» és una de les metàfores amb les quals els Pares descrivien aquest misteri, el més gran consagrat per l'Església.

JENNIFER FULWILER
Un encuentro inesperado
Palabra, 2015, 384 pàg.

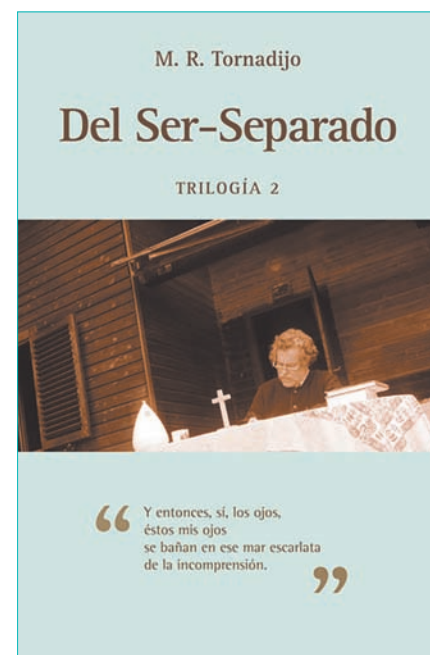
Criada en una família atea, una ombra d'obscuritat havia acompanyat la Jennifer durant tota la seva vida. Quan es va començar a fer les preguntes de sempre sobre la vida i la mort, el bé i el mal, la Jennifer va ser atreta cap al cristianisme. Un relat commovedor d'una dona que sempre va cercar la felicitat i que finalment la va trobar en Jesús i en la seva Església.

JAVIER CÁMARA i SEBASTIÁN PFAFFEN
Darlo todo, darse todo
San Pablo, 2015, 400 pàg.

Aquesta biografia del papa Francesc, profundament espiritual, identifica amb claredat el seu missatge pontifici: una Església al servei de Déu i dels pobres. Per escriure-la, els autors van tenir llargues converses amb Bergoglio. Aprofundeix en la seva vocació sacerdotal primerenca, així com en la seva devoció per Ignasi de Loiola i Francesc d'Assís.

M. R. TORNADIJO
Del Ser-Separado. Trilogía 2
Newline, 2015, 116 pàg.

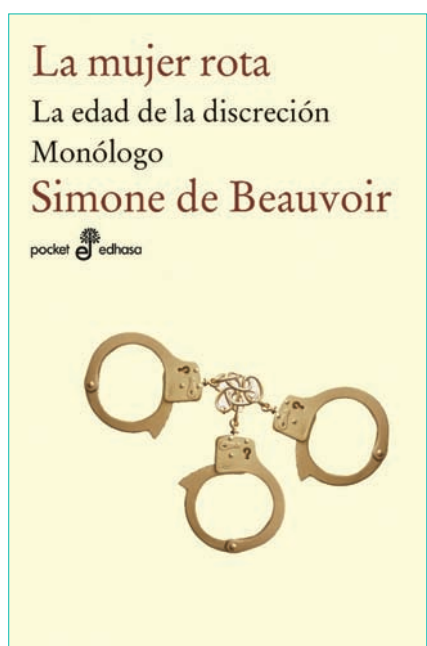
En aquest segon volum de poemes espirituals, l'escriptor i periodista Miguel Ramos Tornadijo ens explica el seu combat i les seves pors per viure en aquest món sense realment sentir-se'n part. Una lluita sense descans, contra tot i contra tothom, contra el temps i contra els desitjos d'una glòria tan efímera com la mateixa existència.

ANTONIO GARRIDO
El último paraíso
Planeta, 2015, 502 pàg.

L'any 1929, la crisi que va colpejar Amèrica va arrossegar el jove Jack Beilis, juntament amb milions de compatriotes, cap a la fam i la desesperació. Amb el seu amic Andrew s'embarca cap a la unió Soviètica, l'idíl·lic imperi on qualsevol persona tenia dret a treballar i ser feliç, sense sospitar les sorpreses que els reservava el destí.

SIMONE DE BEAUVOIR
*La mujer rota. La edad de la
discreción. Monólogo*
Edhasa, 2015, 288 pàg.

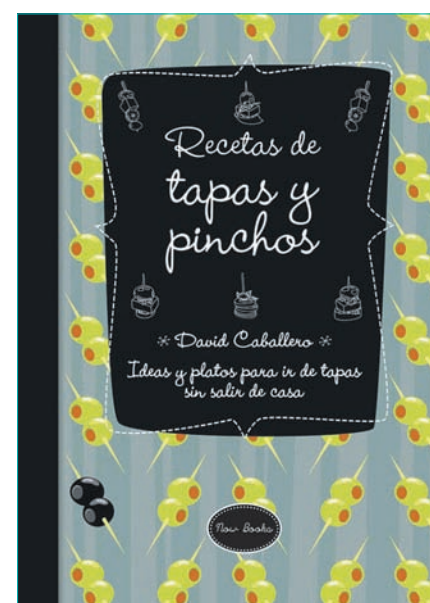
La cèlebre escriptora i filòsofa Simone de Beauvoir exposa en aquests tres contes, de gran qualitat literària, els seus plantejaments ètics i socials sobre la condició femenina. Destaca un estil literari àgil, un ritme viu i una varietat tècnica entre els tres relats, que exposen els conflictes sentimentals i morals dels personatges.

DEBIE MACOMBER
El hostel de las ilusiones
Maeva, 2015, 320 pàg.

Trencada pel dolor des de la mort del seu marit a l'Afganistan, Jo Marie Rose decideix canviar radicalment de vida. Abandona la seva feina en un banc de Seattle i cerca un nou lloc per arrelar-hi. El troba en un petit hostel en venda a Cedar Cove. Vol transmetre la pau que sent ara a tots els seus hostes.

DAVID CABALLERO
Recetas de tapas y pinchos
Now Books, 2015, 256 pàg.

En aquest llibre, el lector trobarà les receptes de tapes, broquetes, barquetes, platillos i tastets més clàssics juntament amb les més agosarades, pensades per a menús complets per a cada moment. Tot ben amanit amb les anècdotes del cuiner David Caballero, que recomana les millors begudes per acompanyar cada plat.

Crítica literària

Catorze rius de saviesa espiritual

Espirituals sense religió és un títol contundent, suggeridor i suggestiu, que ens situa en l'estricta actualitat de l'evolució interior de molts ciutadans d'Occident. Penso que ha passat a la història tota religió amb poca espiritualitat o sense, i basada fonamentalment en el compliment de normes i ritus. Avui totes les religions posen l'accent en el caire específic de la seva espiritualitat. El fenomen, però, al qual avui assistim, que sembla nou però que no ho és, rau en la multiplicació de persones que se senten atretes per diverses expressions de l'espiritualitat poc o molt allunyades de la religió.

Al pròleg, l'autora del llibre es fa la pregunta clau: és possible una espiritualitat sense religió? La resposta es sí, però Laia de Ahumada immediatament afegeix: «Cal fer un esforç de creació lingüística per explicar l'espiritualitat al marge o a la frontera de la religió.» Això és el que fan les catorze persones entrevistades per l'autora, autèntics protagonistes del llibre. Tots ells parlen des de l'àmbit on tenen arrels més fondes: des de l'art, la poesia, el cant, la meditació,

LAIA DE AHUMADA
Espirituals sense religió
Fragmenta editorial, 2015, 259 pàg.

l'humanisme, l'educació, la cultura, la salut, la música, l'acció, la filosofia, la família, la corporeïtat o l'economia. Els protagonistes defensen el valor de *ser* persona per damunt del materialisme i de la cultura del *tenir* i del *fer*. Parlen poc de Déu però, en canvi, afirmen que *l'amor* és la seva inspiració, el que dona sentit a la seva vida. Creuen que en el seu ritme vital no hi pot faltar mai el silenci i la reflexió.

En el breu espai de què disposem no és possible reflectir la personalitat interior de cadascun dels protagonistes. Intentaré, però, recollir en ràpides pinzellades aportacions d'alguns d'ells. Lídia Pujol, per exemple, ens parla des de la seva condició de cantant, i s'expressa així: «No m'interessen ni una espiritualitat buida de compromís i d'acció, ni una acció buida de sentit.» Carles Duarte, poeta, que confessa que l'espiritualitat

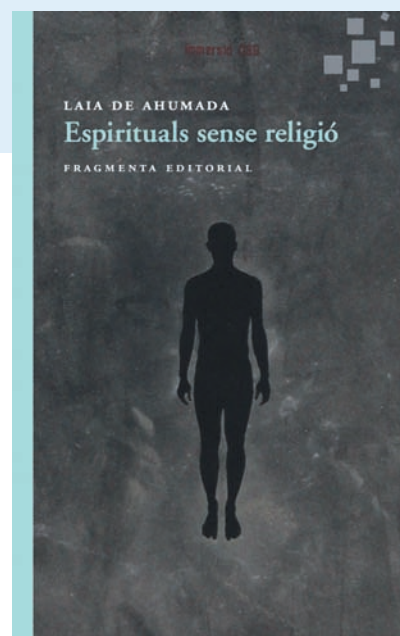
és per a ell una dimensió essencial de l'existència, diu que en la seva poesia, a més d'un punt filosòfic, «hi ha un punt espiritual, de sentir-me unit i connectat amb l'infinit, amb l'univers, amb el que fa que el món existeixi». Laia Montserrat, que cultiva l'espiritualitat zen, explica que cal parlar del que és l'espiritualitat laica, al marge de la religió, i conclou: «L'espiritualitat és connatural a la persona; en tinc la prova en mi mateixa.»

Agustí Panniker, editor (Kairós), declara que el seu vehicle de transcendència és la música, i no fa gran diferència entre religió i espiritualitat. Les considera molt vinculades. Pensa que ciència i espiritualitat són dos mons que no tenen per què ser incompatibles. I Teresa Guardans, educadora, convida a conèixer la saviesa que es troba en els mestres de les diferents tradicions religioses.

Josep-Maria Puigjaner

Escriptor i periodista
jmpuigjaner@hotmail.com

El conjunt dels protagonistes d'aquest subtil llibre assenyalen una pluralitat de rius espirituals que conflueixen en un mateix mar: el mar de la pau interior, i el d'una millor comprensió del món.

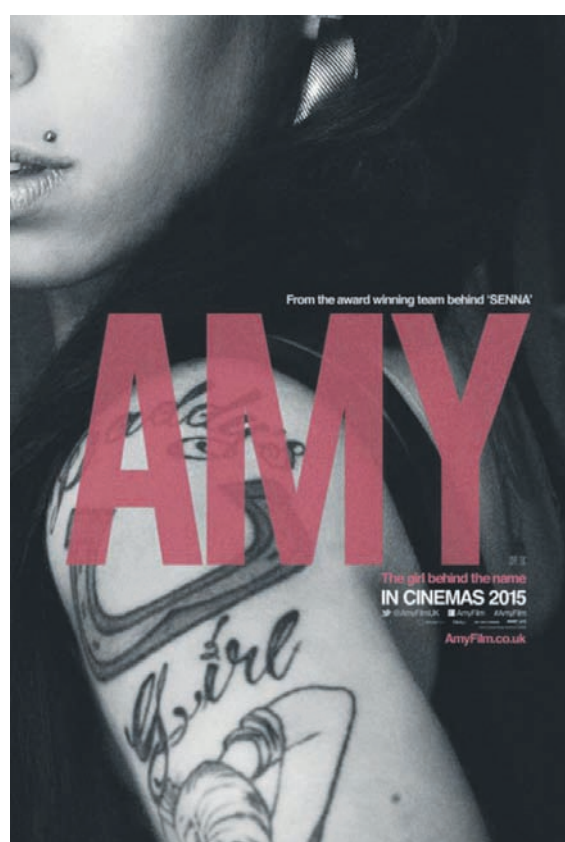
Crítica cinematogràfica

Amy Winehouse: una mística drogoaddicta?

AMY (La chica detrás del nombre)
DIRECTOR: Asif Kapadia.
Intèrprets: Amy Winehouse, Salaam Remi, Tony Bennett, entre altres.
MÚSICA: Antonio Pinto.
GÈNERE: documental.
128 minuts.
Regne Unit, 2015.

Recentment es va estrenar l'esperat documental sobre la cantant Amy Winehouse, morta tràgicament a l'edat de 27 anys a causa de l'abús de drogues i alcohol. Tot i que en cap moment es menciona Déu, la història d'Amy és una història 100% espiritual, on Déu està constantment present. Vols dir? Però si la seva vida és tot menys exemplar! És justament en la seva absència que Déu es revela en la vida d'aquesta cantant increïble. El seu era un cor místic. Aquesta és la tesi. Com el de santa Teresa d'Àvila. Amb una diferència: ella va trobar Aquell que el seu cor cercava. Amy no.

Sempre envoltada de gent, el documental la mostra però com una ovella sense pastor. Uns pares absents que, tot i que l'estimen, viuen més pendents de l'èxit de la seva filla, que no

del seu bé. Un espòs que li descobreix les drogues i que viurà a costa d'ella. Uns mánagers més preocupats perquè faci concerts que no pas en el bé de la cantant... En resum: una ovella més rodejada de mercaders que de pastors. Està sola. Però Amy té una ànima

religiosa. Busca entregar-se i estimar fins a morir pel seu estimat. Li dirà al seu xicot: «Jo faré tot el que tu facis.» I realment ho farà. Està boja per ell. «Yo soy para mi Amado y mi amado es para mí.» No és aquest el desig d'una santa Teresa d'Àvila i de tot místic? El problema serà que no entregarà el cor a Déu, sinó a un home també feble, que, en comptes d'eleva-la, la fa davallar als inferns de la droga. Sant Agustí fa segles ja va dir que el nostre cor estarà inquiet fins que no descansi en Déu. I no és aquest el cor d'Amy? Un cor inquiet i trencat que cercarà desesperadament una abraçada que mai no aconseguirà trobar... Ni en els seus, ni en els fans ni en la droga.

El film mostra una Amy feble. L'èxit l'espanta i la sobrepassa. Ella només vol cantar. Són els altres els que volen que triomfi. Les drogues seran el seu paradís, on fugirà de la pressió i del buit afectiu que sent... Allí ja no hi ha patiment. Tots l'avisen que s'està destruint. Ella ho veu... Però no té força ni motivació per sortir-ne. «Nada te turbe, nada te espante» li hauria dit la santa d'Àvila.

Finalment, s'autodestruïu. Ella no vol ser un producte. La seva negativa a cantar en el darrer concert a Belgrad, davant de milers de persones no és culpa de l'alcohol. N'està farta. Vol fugir. Vol volar. «Tan alta vida espero, que muero porque no muero...»

Què hauria passat si l'Amy hagués trobat Déu? Si santa Teresa li hagués pogut dir: «Amy, no estás hueca. Dios te ama» i ella se n'hagués fiat... No hauria trobat Algú a qui donar el cor, a qui cantar, en qui plorar, a qui cridar, en qui trobar força per aixecar-se, en qui sentir-se perdonada... A qui estimar, en definitiva? Segurament encara estaria entre nosaltres. Quin misteri la teva vida, Amy. «¡Oh Señor y verdadero Dios mío! Quien no os conoce, no os ama», diu santa Teresa. I tu Amy no el vas conèixer. Per què? No ho sabem. Potser per mostrar al món justament què passa quan Déu no és en el cor d'algú que ho té tot. I per recordar-nos als cristians la nostra missió: anunciar la bona notícia a les Amys del món: «No estem sols. Déu ens estima.» Preguem perquè hagi rebut l'abraçada d'Aquell que és *Stronger than me*, el Pare del Cel. Un Pare que no et porta al Rehab, sinó que t'abraça eternament. S'ha acabat cantar *Back to black* davant milers de fans. Ara és tot el Cel qui escolta i canta les teves noves cançons d'amor... Descansa i canta en pau.

Bruno Bérchez
Delegat de Pastoral
de Joventut de Barcelona

SETEMBRE ÉS EL MES CONSGRAT A SANT MIQUEL ARCÀNGEL

BARCELONA

• **BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ.**— Di-marts **15 de setembre**, a les 19.00, xerrada *Com queda el fet religiós segons els partits polítics a Catalunya*, a càrrec del polític Ramon Espadaler. Lloc: claustre de la basílica de la Concepció, c/ Roger de Llúria, 70 – Barcelona. Així mateix, comença la catequesi EDGE a la parròquia de la Concepció, dirigida especialment a nois i noies de 10 a 15 anys. És una catequesi que està implantada a la Concepció des del gener del 2015 amb molts bons resultats. Més informació: tel. 934 576 552, www.parroquiaconcepciobcn.org.

• **PRESENTACIÓ LLIBRE.**— El **17 de setembre**, a les 19.00, es presentarà la novel·la *Laberintia*, de Josep Otón, a la Casa del Llibre, rambla de Catalunya, 37 – Barcelona. A l'acte intervindran l'autor; Eulàlia Solé, sociòloga i escriptora; Ester Romero, periodista, i Jesús Ballaz, autor de narrativa.

• **ORATORI SANT FELIP NERI DE GRÀCIA.**— Dissabte **19 de setembre**, a les 19.30, concert de tardor: *Un passeig pels musicals de Broadway*. Donatiu: 7 euros. Més informació: tel. 610 465 913. Tindrà lloc al claustre de l'oratori, c/ Sol, 8 – Barcelona. En cas de pluja, es farà a l'església.

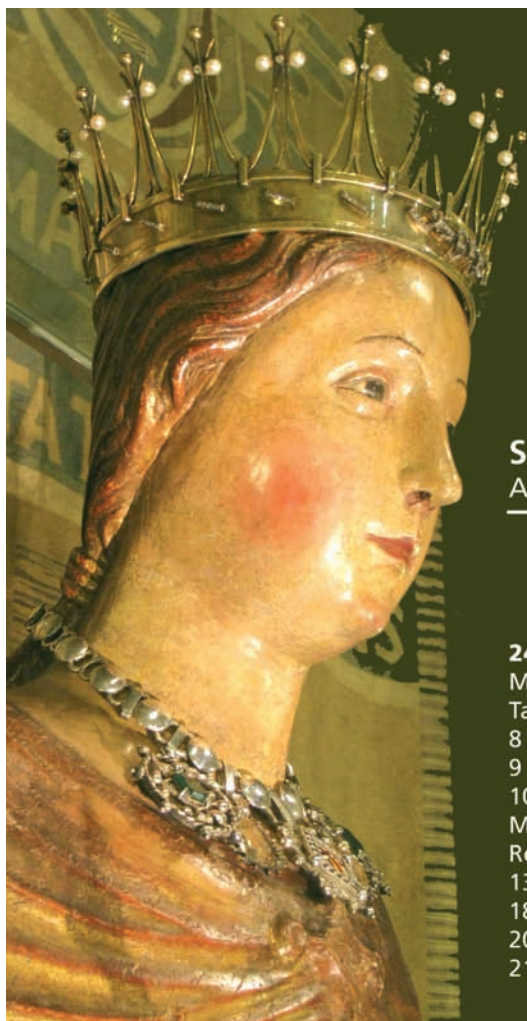
• **BETÀNIA CASA D'ESPIRITUALITAT.**— El **20 de setembre**, de 10.00 a 18.00, recés obert a tothom, a càrrec del P. Jaume Boada, o.p. Més informació: Betània Casa d'Espiritualitat, c/ Bonavista, 37 – Cornellà de Llobregat, tel. 933 751 102, info@hermanasdebetania.es.

• **CONCERT DE GOSPEL SOLIDARI.**— El **20 de setembre**, a les 18.00, concert a càrrec del Cor Gospel Montmeló a l'església parroquial de Santa Maria de Badalona, en benefici de la Càritas parroquial. Donatiu: 5 euros. També hi haurà recollida solidària d'aliments, sota el lema «La fam no ha fet vacances». Més informació: tel. 933 878 298, joseplleixa@hotmail.com.

• **ESGLÉSIA DE SANT GAJETÀ.**— Dissabte **26 de setembre**, a les 18.00, concert a càrrec del Cor Coralzon, amb peces de Freddy Mercury, Nils Lindberg..., sota la direcció de Leonhard Stampfer, i del Cor Novaura, amb obres de Josep Vila, Don Raye, George Gershwin, dirigit per Glòria Fernández. Aportació voluntària a favor de la Fundació Escó. Lloc: església de Sant Gaietà-Pares Teatins, c/ Consell de Cent, 293 - c/ Enric Granados, 6 – Barcelona. Més informació: 617 572 889.

GIRONA

• **PRESENTACIÓ DEL LLIBRE SOBRE EL BISBE JOAN CARRERA.**— El **24 de setembre**, a les 19.30, presentació del llibre *Joan Carrera. Un*

Processó de la Mare de Déu de la Mercè pels carrers de Ciutat Vella

Dissabte 19, a les 17 h, la Mare de Déu de la Mercè sortirà en processó per convocar un any més la propera Solemnitat de la Mercè. Al pla de la Seu, serà rebuda pel Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona i l'Excm. Capítol Metropolità. Aquest any, la processó acabarà després de la Benedicció, quan la Mare de Déu entri a l'interior de la Catedral i amb el solemne cant dels Goigs.

SOLEMNITAT DE LA MARE DE DÉU DE LA MERCÈ A la seva Basílica Parroquial

23 DIMECRES

Tarda: A les 19 h.
Missa de Vigília de la Solemnitat.
En finalitzar la Missa,
exposició breu del Santíssim Sagrament.

24 DIJOUS

Matí: Misses a les 9, 10.30, 12 i 13 h.
Tarda: Misses a les 18 i 20 h.
8 h Ofrena floral dels Trabucaires de Barcelona.
9 h Missa del matí.
10.30 h Missa solemne presidida per l'Emm. i Rvdm. Sr. Cardenal Arquebisbe Metropolità de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach. Ofrena floral de les Cases Regionals a l'ofertori.
13 h Missa amb ofrena floral de les comunitats hispano-americanes i filipines.
18 h Missa interpretada en llenguatge de signes, per a sords.
20 h Missa de cloenda de les festes.
21 h Concert de la Mercè a càrrec de la Cobla Sant Jordi de la Ciutat de Barcelona

bisbe del poble, de Joaquim Ferrer i Francesc Teruel, a la Llibreria Empúries, c/ Álvarez de Castro, 6 – Girona. Organitzat pel bisbat de Girona, l'Editorial Mediterrània i la Llibreria Empúries. Hi intervindran Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona; David Pagès i Cassú, professor i escriptor, i els autors del llibre.

Xavier Barral, catedràtic i membre de l'Institut d'Estudis Catalans. Aquest nou volum recull el resultat de les I Jornades de Museus i Patrimoni de l'Església, dedicades de manera

monogràfica a l'obra de Mn. Josep Gudiol i Cunill. Lloc: Museu de Vic, plaça Bisbe Oliba, 3 – Vic. Més informació: tel. 938 869 360, www.museuepiscopalvic.com.

LLEIDA

• **V CONGRÉS D'ESPIRITUALITAT.**— Del **23 al 25 d'octubre**, amb el lema «La interioritat habitada. El testimoni de Teresa de Jesús». Organitza els Carmelites Descalços. Serà l'acte de cloenda a Catalunya de l'any del cinquè centenari del naixement de santa Teresa de Jesús. Cal enviar la fitxa d'inscripció amb les dades completes abans del 10 d'octubre. Lloc: santuari de Santa Teresina. Més informació: tel. 973 268 038, congres@carmelcat.cat, www.carmelcat.cat/congres.

TERRASSA

• **RECESSOS ESPIRITUALS PER A HOMES I JOVES.**— El **20 de setembre**, de 10.00 a 14.00, a la Casa Mare de Déu de Montserrat, situada a Caldes de Montbui. Més informació: tel. 938 654 496 i 697 840 559, cpcrcaldes@gmail.com.

URGELL

• **SANTA MISSA A ARBOLÓ.**— Els dijous **17 i 24 de setembre**, a les 12.00, santa missa al santuari d'Arboló (parròquia d'Arcalís). Més informació: tel. 973 620 092.

VIC

• **PRESENTACIÓ VOLUM.**— Dijous **17 de setembre**, a les 18.30, presentació dels *Quaderns del Museu Episcopal de Vic. VII*, a càrrec del Dr.

Anuncis per paraules

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

SENYORA, amb més d'un any a l'atur, busca feina de cuinera, conserge o similar per a centres. Truqueu als telèfons 935 684 981, 659 024 011-619 390 992, Antònia.

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari a CATALUNYA CRISTIANA
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.
També podeu fer un ingrés o transferència al número de compte de "la Caixa": 2100 3013 20 2200391741

NOMBRE DE SETMANES x 15 € IMPORT TOTAL

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ C. P.
TELÈFON DNI/CIF

Preu per setmana 15 euros (IVA Inclòs)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Carles Cases és músic i compositor de bandes sonores

«No he vist mai ningú tan estimat com Pere Casaldàliga»

Enric Frigola

Arran de les seves estades anuals a São Félix do Araguaia conversant i convivint amb el bisbe Pere Casaldàliga, Carles Cases ha musicat diversos poemes del reconegut religiós claretià. A través del gènere de la *bossa nova* i amb la veu de Carme Canela, el CD *Araguaia, diàlegs amb Pere Casaldàliga*, transmet a qui l'escolta la presència carismàtica del bisbe dels pobres. El CD es pot trobar per internet i a la botiga Disco 100, c/ Escorial, 33, Barcelona.

Com vas conèixer el bisbe Pere Casaldàliga?

Tant ell com els meus pares són fills de Balsareny, i des de sempre hi havia hagut molta amistat entre ells. Quan se'n va anar al Brasil a casa rebíem les seves cartes, que eren llegides en família mentre dinàvem. Pere Casaldàliga, doncs, sempre ha estat algú molt familiar per a nosaltres, i això que els fills no l'havíem vist mai. Un any, pel meu aniversari, em van regalar un viatge per anar-lo a veure. Conèixe'l en persona va ser una experiència profundíssima i quan me'n vaig haver d'anar només tenia el pensament de tornar-hi així que pogués. I així l'he anat visitant des de llavors gairebé cada any.

I et vas plantejar fer un disc a partir d'aquestes trobades.

Ell m'havia vist en les diverses estades escriure molta música, i comprenia perfectament la meua relació vital amb aquest art. O sigui que quan li vaig plantejar el projecte hi va estar d'acord perquè sabia que anava de veritat, que l'objectiu no era guanyar diners ni fer servir el seu nom. També li va agradar la idea de musicar els poemes a l'estil de la *bossa nova*, perquè en Pere és un admirador d'aquest gènere.

Vam revisar, doncs, tota la seva

poesia i vam anar triant els poemes que ens semblaven més adequats. La veritat és que, no sé per quina raó, no em vaig sentir còmode musicalment fins que no em va ensenyar els llibres de poesia en portuguès. Amb aquesta llengua tot em va quadrar.

I una vegada fetes les composicions calia trobar la veu.

Era difícil trobar un cantant a Catalunya que pronunciés bé l'accent portuguès, que tingués clara la mètrica i que estigués familiaritzat amb la *bossa nova* i tot aquest llenguatge. Vaig anar buscant fins que vaig trobar la Carme Canela, que no la coneixia, encara que l'havia sentida cantar. Ella era la cantant ideal i s'ha de dir que té un do musical poc freqüent.

A part d'ella també hi participen altres veus.

Hem pogut comptar amb Rubén Fernández i Núria i Alba Cols, així com amb els nens de 4t de l'escola de Borredà: ells interpreten el poema Lavadeiras. De totes les peces aquesta és una de les poques que no és d'en Pere, sinó de Paolo Gabriel, secretari

del bisbe durant quaranta anys i fidel amic seu.

Qui és per a tu Pere Casaldàliga?

No he vist mai ningú tan estimat com ell, i això és lògic, perquè en Pere és un home excepcional. No em considero un home de fe però jo diria que en Pere és un home sobrenatural.

Tothom parla del que ha fet, que és veritat que és molt, però el que més m'impacta d'ell és el que desprèn. Quan ets a prop d'ell, encara que no hi parlis, t'arriba alguna cosa molt forta. La seva sola presència transmet alguna cosa de sobrenatural que no es pot explicar.

Eduard Brufau

Rauxa

La qüestió nacional (i III)

Malgrat la consciència d'una identitat nacional diferent de l'espanyola a Catalunya l'independentisme sempre havia estat minoritari, si més no fins al 2010. Aquell any el Tribunal Constitucional va tombar el nou estatut a instància d'un recurs interposat, a so de bombo i platerets, per la dreta espanyola. El text estatutari, recordem-ho, havia estat aprovat no només pel Parlament de Catalunya sinó també per les Corts Generals espanyoles. També cal recordar que el govern espanyol —llavors en mans de l'esquerra— no va renovar els membres del tribunal, contravenint així els reglaments, perquè s'hi mantingués una majoria conservadora. El respecte a la llei, com es veu, depèn de l'actor i de les circumstàncies.

La sentència va ser el detonant que va treure l'independentisme de la marginalitat i el va fer ampli i multitudinari. Amb els ingredients que hi havia era fàcil que això passés, però ni la dreta ni l'esquerra espanyoles no van preveure les conseqüències dels seus actes. Encara ara no han assumit cap responsabilitat, i en lloc d'argumentar contrapostes engrescadores recorren a la calúmia, l'insult i la desqualificació més barroera. El que bona part de Catalunya demana no és excepcional: només es vol seguir l'exemple civilitzat del Quebec i d'Escòcia. I l'independentisme desitja una cosa ben normal: ser un país sobirà com ho és, entre d'altres, Espanya.

Pensant-ho millor

Carme Borbonès
Presidenta de
Càritas Catalunya

Al servei dels pobres

Els cristians ens apleguem al voltant de la taula de l'Eucaristia per compartir l'amor de Déu, i aquesta reunió és plataforma, inici i centre de totes les nostres accions i sobretot, presència en el món. La Paraula que hi escoltem ens dóna llum per saber respondre a les qüestions socials. És en la comunitat parroquial on ens conformem com una veritable família solidària, generosa i acollidora. Hi aprenem a reconèixer i descobrir la infinitat de pobreses que afecten l'ésser humà, aprenem a ser sensibles per identificar nous espais i noves situacions de necessitat, d'empobriment, d'indignitat.

No actuem com una acció de servei social més, actuem sentint que formem part de la família de Déu al món, i, si som una gran família humana, no volem que continuïn les injustícies, les desigualtats, l'explotació d'éssers humans. Per aquest motiu actuem, organitzadament, per tal de canviar la situació social.

Així l'Evangeli esdevé element de transformació social que comporta implicació política (compromís social) i praxi efectiva. Praxi de caritat que ha de superar els tòpics *assistencialistes* i ha d'esdevenir acció preventiva i *propositiva*, embolcallada d'acció profètica. Cal denunciar els errors del sistema social i fer propostes motivades que garanteixin una igualtat d'oportunitats, com a mínim, per a tothom.

Hem de saber mantenir una presència compromesa, posicionar-nos clarament envers un model de societat del benestar que en aquests moments trontolla. Cal «una acció i un discurs compromès i entenedor» de la caritat. Hem de respondre amb tota claredat als nous reptes, per fer realitat l'acció de la caritat, des de tres angles: solidaritat amb tendresa i amor, com a valor afegit. Identificant, d'una manera ràpida i real, les deficiències del nostre model social, sense servituds. I posant en pràctica els valors cristians perquè veiem en els altres els nostres germans.

Cal estar al costat de l'altre i acompanyar-lo per ajudar-lo a cercar noves oportunitats, respectar i fer valer els seus drets —lluitar pels drets dels altres és un acte de caritat—. Tot plegat, ens porta a considerar que el servei als més afeblits ens obliga a participar activament i a comprometre'ns en l'organització i l'estructuració de la societat.